Мальвіна: — Ну й бракороби! Нема на них держприймання!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ISSN 0132-4462

перець

1987 лютий № 3

ПИТАННЯ — РУБА!

БАБУЛІ, ГАРИК, МІСЬКРАДА І ШАРП

У Гарика дві бабулі. Одна по татовій лінії, друга — по маминій. Як на Гарика, то обидві вони, м'яко кажучи, дивачки. Не сучасні бабулі. Можна сказати, хрестоматійні. Ніби у світ із підручників з педагогіки вийшли. Чесні, порядні, персональні і, звичайно,— з 1905 року.

Гарик у бабуль — як теля. Лагідне... Те, що одразу дві матки ссе. Слухняний, добрий, завжди усміхнений. Святковий Гарик. Але трохи схожий і на чемодан. З подвійним дном. Серед своїх гітаристів-ровесників — шибайголова. Для бабуль він — м'якше м'якуша алое. Тільки те й роби, що до рани прикладай. Будь-яку болячку у бабуль розсмокче.

У кожної бабулі по квартирі. А в кожній квартирі — по дві кімнати. От і надумалося бабулям квартири ті великі, несучасні, як і самі бабулі, у міськраду здати. Попросили про це Гарика. Молодий, мовляв, енергійний. Щодо працьовитості, то бабулі мовчать.

Словом, пішов Гарик (уперше в житті) міськрадівські високі пороги оббивати у черевиках на високій імпортній підошві, який, здавалося, і зносу не буде.

Спочатку пробився крізь обійми охоронника. Тоді добився до інспектора.

— Бабулі у мене, розумієте. А в них, у кожної, по двокімнатній квартирі,— непрактично почав Гарик.

— Ну, то хай спокійно живуть,— відповів йому інспектор.

— Не можуть вони спокійно,— відповів Гарик. — Вони з тих, що «вставай хто серцем кучерявий, нова республіко гряди»,— словами поета закінчив Гарик.

Інспектор підвівся, глянув підозріло на кучері Гарика, хотів було пальцем біля скроні покрутити, але в останню мить передумав — за офіційним же столом, і показав на двері.

— Та їм дуже важко,— з переляку заговорив Гарик. — Стелі чотири метри сорок сантиметрів. Кухня шістнадцять. Одна кімната двадцять шість, а друга дев'ятнадцять. Та й мені важко. Поки тим пилососом попоходиш, то й персональній пенсії не рад.

— Ти що, персональну пенсію отримуєш?

— Ні,— щиро признався Гарик.— Від бабуль. Але ті пенсії мені потом даються. Їх ще заробити треба. То відро на вулицю зі сміттям винеси, то павутиння на висоті познімай, то «Ураганом» по килимах і підлозі пройдись. Сьомий піт на лобі виступає від того пилососа. Це вам не на гітарі бринькати...

— Ну-ну! — сказав грізно інспектор. — Ми тут на гітарах не бринькаємо. Он справ скільки. Стелі не видно.

— Та я не про вас, про себе.

— Якщо про себе,— пом'якшав інспектор,— то йди до завсектором квартобліку.

Через тиждень Гарик потрапив до завсектором. Ще через тиждень завсектором Гарика послав ще далі — до заступника начальника. Заступник начальника, глянувши на стерті імпортні підошви на Гарикових черевиках, послав його вниз до інспектора.

— Я уже там був,— мало не розплакався Гарик, не загартований у боях по взяттю міськрадівських кабінетів.

— Сходи, синок, ще,— глянувши на скупі Гарикові сльози, змилостивився заступник начальника,— і більше в нашому регіоні не з'являйся. Для цього є при міськраді бюро по обміну квартир!

Гарик до інспектора не пішов. Він пішов у пошуках того бюро. Про це бюро, виявляється, знали усі мешканці міста, окрім Гарика. На його підступах в очі Гарика впали маси підозрілого народу. Вони ходили з підозрілими фанерними табличками на грудях, на яких стояли прості, але зовсім невідомі для Гарика математичні формули: $2 + 1 = 4$, $3 + 3 = 5$, $1 + 1 = 3$.

Були й навпаки: $5 = 3 + 3$ або $3 = 1 + 1$.

— Хіміки,— помітивши біля цифр якісь літери, подумав Гарик.— Цього ми в школі не проходили.

— У тебе що? — накинулося на Гарика одразу кілька «хіміків».

— Дві бабулі,— відповів Гарик.

— Зрозуміло. Міняєш двох бабуль в центрі на квартиру з тещею на Оболоні.

— Та він же ще не обстріляний горобець...

Потім до Гарика підійшов якийсь підозрілий тип, схожий на штамп з пригодницького фільму. Він відтягнув Гарика під електробудку, на якій чорніло «Не стій, бо вб'є». Тип весь час йому по-змовницьки підморгував, називав «любим» і «татом». Хоч в Гарика тільки вуса сіялись.

— Я розумію, тату,— казав тип.— Ти боїшся Указу. Зайва площа це, звичайно, не того, але скільки?

— Що — скільки?

— Кусків — скільки! Тобто шматків? — тип моргав. Гарик теж кліпав очима.

— Бачу не второпав. Перейдемо на есперанто. Ти мені — триста рупій. Я тобі за кожний зайвий метр — сто рупій. Зайвих метрів у тебе п'ятдесят два. Бабулям ми знайдемо дві сучасні однокімнатні квартирки-лялечки — по чотирнадцять метрів і по чотири на кухню. Там не розженешся. І тобі роботи менше, і пенсії йдуть. Матимеш п'ять шматків. Хочеш в радянських карбованцях — в чеках менше, але дефіцитів більше. Якщо все о'кей, то з тебе ще п'ять кусочків. У чеках даватимеш — візьму три. Вловив, супергеній? Давай свій телефон і цих персоналок.

Гофмаклер слова дотримав. Квартири обміняв, чеки Гарику видав. І навіть назвав адресу чекового магазину, де Гарик придбав омріяний шарп з чотирма «7». Гарик був на сьомому небі і допитувався у мами, чи нема в нього ще перестарілих родичів. Задоволені були бабулі, задоволений був гофмаклер. Задоволені були працівники квартвідділу міськради. У них на дві справи стало менше. На дві справи і на дві державні квартири. А порядку, як не було, так і нема. Принаймні, у квартирному питанні!

Олег ЧОРНОГУЗ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Шукай, шукай! Трактор ми десь тут покинули...

ВИНЯТОК

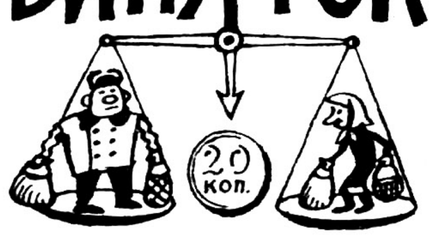

(МОНОЛОГ ПРОДАВЩИЦІ)

«Гм... Я розумію: старість є старість. Але ж принцип залишається принципом. Усіх на двадцять, отже — усіх на двадцять! Гм! Яка ж некультурна оця бабуля! — стоїть біля каси і перелічує... О-хо-хо! Невже дорахується? Так і є. Бабуля бабулею, а претензію пред'являє! Що ж робити?.. Треба захищатись! А може хто з черги підтримає? О!.. Слава богу! — знайшовся один, у якого часу не вистачає!.. Молодець! Докоряє бабулі, соромить її! Умовив усе-таки... Молодець! Що ж, доведеться зробити виняток: його обрахую тільки на десять копійок...»

Олександр РИБАС.
м. Верхньодніпровськ Дніпропетровської області.

Друже перче!

Ти, звичайно, знаєш чудову казку про золоту рибку. А коли ще й пам'ятаєш, чого вимагала через діда від чарівної рибки сварлива і жадібна баба, то й зовсім добре. Бо ось уже майже шість років ми, чоловіки села Бондарі, ходимо регулярно, як той дід до моря, до тутешнього магазину господарчих товарів. І ні царства, ні півцарства ми у місцевих торговельників не просимо, а всього лиш... звичайнісіньких ночов. Бо дома, мов баба нового корита, їх із нетерпінням чекають наші дружини та діти, для яких цей нехитрий виріб заміняє те, чого нам так у селі не вистачає,— і лазню, і пральню.

В. П. СУШКО.
Чорнухинський район Полтавської області.

Знаєш, чому Кіровоградський завод імені Кірова називають дослідно-експериментальним? Бо він випробовує терпіння не тільки жителів прилеглих до нього вулиць, а й керівників деяких міських установ.

Річ у тім, що це підприємство має справу з деревиною: пиляє її, стругає і так далі — аж до випуску готової продукції. А там, де ліс пиляють, летить тирса. Оскільки ж обладнання, яке цю тирсу мусить виловлювати, не діє, вона розлітається навсебіч. І тому земля на наших садибах біла не лише взимку, а в усі пори року.

Так от, на початку літа терпець нам увірвався, і ми написали тобі скаргу. У відповідь голова міськвиконкому М. М. Королько повідомив, що державний санітарний лікар міськсанепідстанції письмово попередив директора заводу товариша Хейсона, що, коли той не ліквідує звалище тирси і не полагодить циклони-вловлювачі, «експлуатація підприємства буде припинена». Однак, судячи з того, що тирса продовжує літати над нашими будинками, керівництво підприємства вирішило експериментальним шляхом перевірити, чи й справді слова товаришів з міськсанепідстанції не розходяться з ділом. І, очевидно, прийшло до невтішного для нас висновку: що від грізних попереджень можна сміливо відмахнутися, наче від надокучливої мухи.

І. СУДАРИКОВ.
м. Кіровоград.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Клаво, я сьогодні знову затримаюсь. Ти ж знаєш, іде перебудова!

Чудеса в решеті

ВІРШІ з кредитним ухилом

Забігає оце якось сусід і прямо з порога:

— Еврика! — кричить.

Я сприймаю це без ентузіазму, бо він завжди щось відкриває: як не старе, то підтоптане, а то й таке, що...

— Хто такий Тарас Шевченко? — несподівано запитує.

— Великий український поет,— кажу. — Кобзар.

Сусід так хитренько примружує очі й продовжує:

— А Левко Боровиковський?

— Поет... байкар... — невеличка невпевненість уже бринить у моєму голосі.

На обличчі сусіда розпливається напівзагадкова, напівехидна посмішка.

— Ха-ха! Вони були... фінансистами! — тоном місіонера, який виступає перед неосвіченими тубільцями, пророкує він.

Я витріщую очі.

— Але ж підручники на таке й не натякають, не кажучи вже про спеціальні дослідж...

— Ще й як натякають! — перебиває він мене і, добувши з-за пазухи якусь книжку, лунко ляскає нею по столу.

— Ось, милуйтеся! — торжествуюче каже сусід. — «Довідник фінансиста будівельної організації», київське видавництво «Будівельник». Книгу зробило головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига».

Дивлюся на цегляну обкладинку і нічого не розумію.

— Знайдіть зміст,— командує сусід. — Що там на сімдесят сьомій сторінці?

Знаходжу:

— «Організаційні основи кредитних відносин».

— А тепер відкрийте ту сторінку.

Відкриваю. І:

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива...

А далі — й «Думи мої, думи...», і «Садок вишневий коло хати», і «Якби мені черевики...», і... На шістнадцяти аркушах (не порушуючи загального порядку сторінок) ідуть вибрані байки Євгена Гребінки, Левка Боровиковського та вірші Тараса Шевченка.

— Найбільше, як бачите,— коментує сусід,— наші класики полюбляли питання кредиту, судячи із змісту «Довідника фінансиста».

— Але чому ж у надрукованих тут творах вони й словом про це не обмовилися? — перебиваю сусіда.

— Час тоді був такий,— піднімає вказівного пальця сусід. — Цензура не пропускала. От і доводилося їм свої кредитно-фінансові думки ховати поглибше у поетичних рядках.

— Так це ж може бути колосальне відкриття! — запалююсь і я. — Може, нам поталанить знайти ключ до розгадки і розшифрувати, які ж саме фінансові постулати сховані у наведених віршах?!

І ми дружно схиляємося над «Довідником фінансиста»...

В. ВОЛИНЕЦЬ.

СУДІТЬ САМІ

ПЛОДО-ОВОЧЕВА ЛИПУЧКА

У ДИТИНСТВІ мені здавалося, що найнеобачніша істота — це муха. Бо що може бути безглуздіше — спокуситися липучкою, на якій борсаються або вже й віддали богові душу любительки солодкого.

І тільки через багато років я зрозумів, що був до легковажних комах не зовсім справедливий. Бо муха, як відомо, істота без мозку. Чого не скажеш — принаймні, на перший погляд — про деяких любителів солодкого серед людей.

Коли В. І. Костюков очолив Жовтневий оптово-роздрібний плодоовочевий комбінат міста Запоріжжя, багатьом здавалося, що Валерій Іванович навіть на холодне дмухатиме. Адже крісло, яке він зайняв, іще не охололо після попередника — М. О. Татарчука, що, погрівши руки на цьому тепленькому місці, пересів на твердішу лаву, а з неї загуркотів туди, де Макар телят не пас. Тим паче, що, благословляючи Костюкова на директорування, директор об'єднання «Запоріжжяплодоовочторг» І. І. Карамушка видав тому такі характеристики, що найзатятіші песиміст не сумнівалися: нова мітла залізною рукою вимете сміття з комбінатівського двору.

Одні чекали цього з надією. Інші — навпаки. Приміром, у директора бази комбінату Л. І. Сапліної на душі стало холодно, як у плодоовочевому холодильнику. Бо було від чого! На ще недавно блискучій репутації Людмили Іванівни виднілася солідна пляма — кримінальне звинувачення. Щоправда, у зв'язку з амністією до суду не дійшло, однак службова доля розпорядниці овочево-фруктових делікатесів зависла на волосині.

І ось під час чергових відвідин бази новий директор комбінату нарешті узяв бика за роги:

— Людмило Іванівно, нам треба поговорити,— мовив він і багатозначно додав: — Без свідків.

Плентаючись слідом, Сапліна приречено подумала: «От і гаплик тобі, любонько. Зараз скаже, що все знає, і — збирай пожитки. Хоч би за прилавок допустив, бо ж може взагалі з торгівлі поперти».

— Я все знаю,— так і почав Костюков. І, знову-таки, після невеликої паузи додав: — Але... якщо будеш розумницею, можу й забути.

Побачивши рятівну соломинку, потопаюча директриса вчепилась у неї мертвою хваткою. Чим тільки не замолювала вона гріхи! Від коньяку «Арарат» і горілки «Золотое кольцо» до югославських черевиків і пакистанської сорочки. Втім, неперебірливий шеф брав за індульгенцію не тільки натурою, а й дзвінкою монетою.

За короткий строк цієї монети набігло до трьох тисяч карбованців. Така щедрість, звичайно, перевищувала можливості навіть директора бази з її досить пристойною зарплатою. Та Людмила Іванівна і не збиралася полегшувати власний гаманець заради поповнення начальницького. Прямо зі складу щедрою рукою розпродувала апельсини, мандарини та інший смачний дефіцит. А з виторгу — і начальству давала, і про себе не забувала.

Відчувши у підлеглій споріднену душу, директор комбінату натякнув їй, що оті три тисячі карбованців розцінює лише як квіточки. А щоб вистачило і на ягідки, треба, мовляв, до «лівої» торгівлі залучити завмагів П. А. Зінов'єва і А. О. Фістика.

Сапліна натяк зрозуміла. І до вказаних магазинів, очолюваних підказаними кандидатурами, поплив повноводний потік цитрусових, відбірних яблук, осідаючи згодом грошовими пачками у кишенях чотирьох спритників.

На що розраховувала зажерлива братія, яка за три місяці встигла хапонути майже 50 тисяч карбованців?

По-перше, на те, що не залучені до широкомасштабної лівої торгівлі інші завмаги, проте залежні від щедрот Сапліної, триматимуть язик за зубами. Скажімо, замість мандаринів, зазначених у накладній, до якогось магазину з бази привозять прозаїчну моркву та капусту. Ну, то й що? Поплямкають завмаг із продавцями та й ховають завбачливо наготовлені з дому сумки до кращого випадку. Бо спробуєш пискнути, то кращого випадку можеш і не діждатися. Недарма завідуючий магазином № 191 О. В. Ткаченко змовчав навіть тоді, коли замість виписаного гостродефіцитного товару на тисячу карбованців взагалі нічого не одержав. А його колега з магазину № 177 Ю. В. Прокопенко систематично «не помічав», що йому привозять кожного разу на сотню центнерів товару менше, ніж вказано у супровідних документах. А навіщо, питається, демонструвати зірке око, якщо навзамін перед тобою відкривають широкі можливості для пошуку і використання прихованих резервів. Принаймні, за період директорства Костюкова не зареєстровано жодного випадку, щоб хтось із завмагів ходив до ощадкаси і знімав з книжки гроші для компенсації вартості недоодержаної продукції.

По-друге, Костюков і компанія були певні, що, поки на складі є хоч одна апельсинова шкуринка, жоден перевіряючий туди не поткнеться. Бо у фруктово-овочевій торгівлі Запоріжжя було заведено: спершу товар реалізують,

а потім ревізують. А до подібної суто паперової ревізії можна підготуватися так, що й комар носа не підточить. Там свіжі яблучка оформили як гниляки, тут зачучвірені лимони загнали по ціні першого сорту — та чи мало існує способів замести сліди!

Можливо, і замели б, якби торгова інспекція випадково не виявила порушення правил торгівлі в одному з магазинів. Про всяк випадок (даруйте за повторення!) склад достроково зачинили на ревізію. Одразу змикитивши, чим це пахне, Сапліна вже наступного дня примчала каятися до міліції.

Ретельно зважена на терезах обласного суду, діяльність організаторів злочинного бізнесу потягла загалом на 30 років. На цьому автор радий був би поставити крапку, та рука не піднімається. Адже червоточина, яку прогризли Костюков і К° у тілі міської торгівлі овочами і фруктами,— не перша і не остання. У 1982 році туди, де Макар телят не пас, загриміло 18 розкрадачів з Орджонікідзевського плодокомбінату. Навесні минулого року за тією ж адресою відправили їхніх колег із Ленінського району. А від Жовтневого ОРПК естафету готується нині прийняти той же Орджонікідзевський, де знову декого спіймали на гарячому.

Чому ж, ігноруючи гіркий досвід попередників, так густо липнуть у Запоріжжі до овочевої липучки любителі солодкого? Бо змій-спокусник в особі плодоовочторгу на це всіляко провокує. Із однієї судової справи в іншу перекочовують окремі ухвали, схожі між собою, як дві краплі води — про запущений облік, про безконтрольність, про кругову поруку. Та керівники торгу їх, видно, не читають, і залишається все по-старому. А там, де погано лежить,— добряче беруть. Навіть незважаючи на явну перспективу капітально влипнути.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— І цього разу води немає! Так ми і план по здачі молока завалимо.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Картини з життя первісної людини

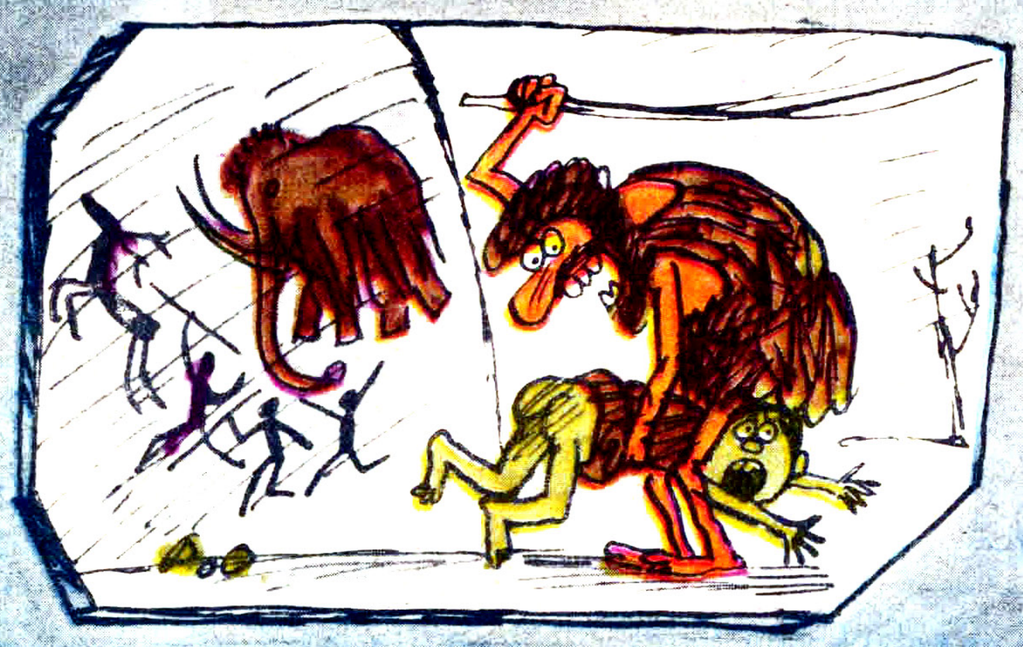

— Я тобі покажу, як на стінах малювати!

— Ви ж просили, щоб я прийшов з батьком.

— Вітаю, ви блискуче захистили дисертацію.

— А де ж третій!
— Та он — за закускою побіг!

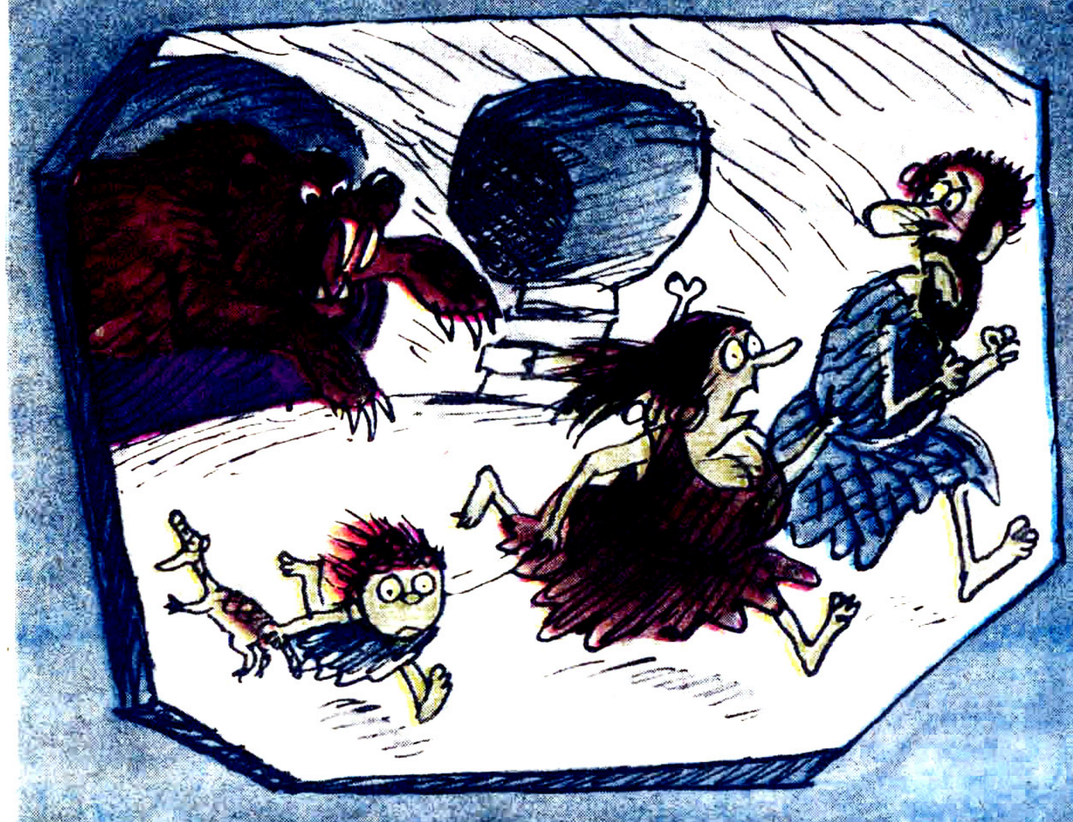

— І навіщо ми погодились на цей обмін!
— Так казали ж, що печера з одним сусідом, до того ж — непитущим.

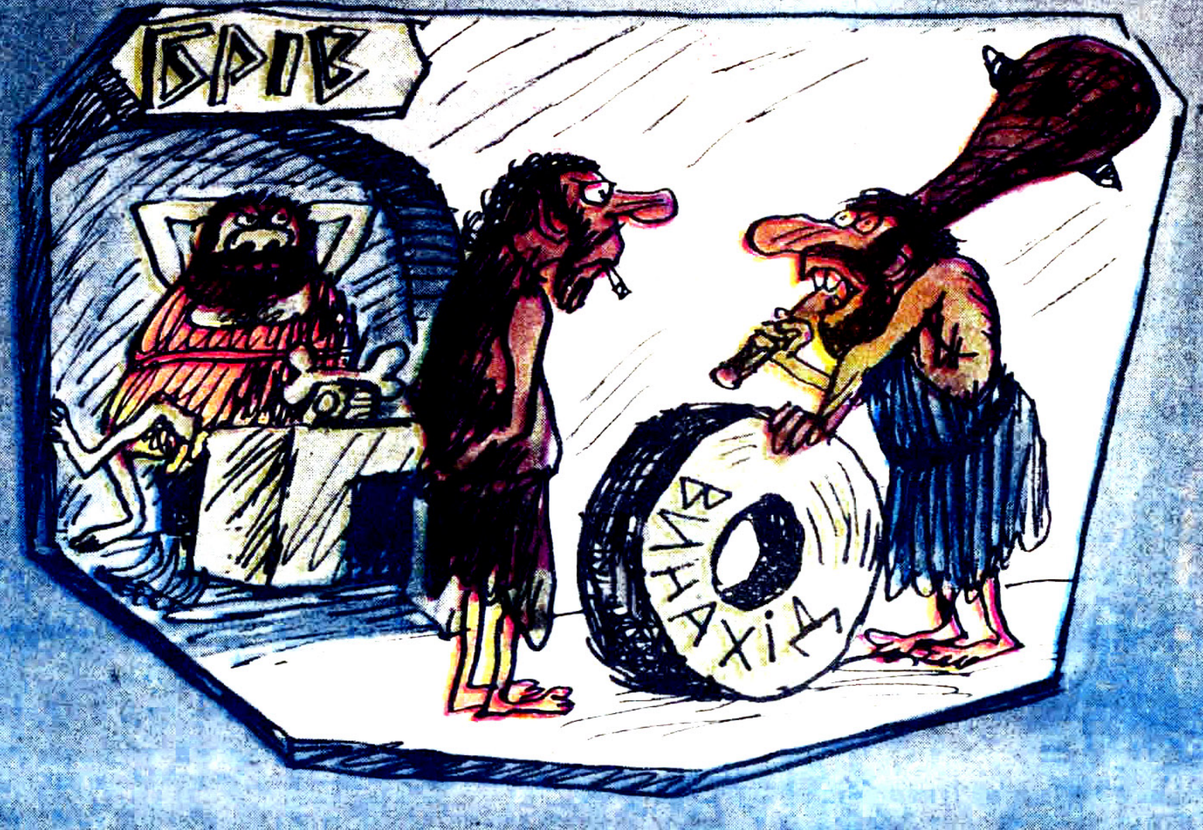

— А довбня навіщо!
— Винахід пробивати.

Балада про магічні слова, хитрунів і короткозорих добряків

На пухкому килимові моху,
Виставивши драні постоли,
Мудреці у первісну епоху
Ділове засідання вели.

Розглядалась справа термінова —
Про нестачу шкіри для взуття.
Готувалась грізна постанова,
Щоб робилось діло до пуття...

Звітувався завсировиною.
Про здобутки щедро говорив,
Діаграми виставив стіною,
Затулив процентами прорив,

Перспективу взявся малювати —
Зазирнув сміливо у віки...
(А в самого не світились п'яти,
Мозолі не лізли крізь дірки).

Загули мужі сивобороді:
— Покарати треба брехуна!
— Язика відрізати і годі!
— Хай на палі краще покона!

Кулаком торохнувши у груди,
Аж луна озвалася в гаю,
Заволав засуджений:
— О люди!
Все як є, до крихти визнаю!

Запевняю!
Каюсь!
Обіцяю!
Запорука тому — голова! —

...Мудреці, здивовані до краю,
Ті незвичні слухали слова.

Каяття для них звучало вперше,
(Бо епоха первісна була ж!)
І обіруч голову підперши,
Кожен мислив:
«Спробуй-но, не зважай!

Визнає — прийшов-таки до тями,
Обіцяє — теж тобі не жарт,
Запевняє — виправиться днями.
То ж хіба повірити не варт?»

Язика лишили...
Й щодо палі
Вирок був скасований —
аж ну!

Хитруну довірили й надалі
Всю наявну шкірсировину.

...Із тих пір він каявся без ліку,
Як траплялась скрута у житті,
І дожив безбідно свого віку
Вдячний всепрощенній доброті.

II

Гей, нема про ту епоху й згадки...
Та живі й донині хитруни —
Спадкоємці, учні і нащадки
Того прапразавсировини.

Як завалять десь роботу,— зразу
У парадний гатять барабан,
І в тріскучу вирядившись фразу,
Цифровий навіюють туман,

Чарівну змальовують картину,
Де суцільні успіхи й прогрес...
А спитай конкретно за провину —
І вщухає той вулкан словес.

Хоч ніхто про палю вже й не знає —
Ледь запахне карою,—
умить
Віковічна формула лунає:
— Усвідомив!
Каюся!
Простіть! —
Та й, буває, сліпить мудрі очі.
Оживає прощене мурло
І уже по-змовницьки хихоче:
— Бач, і цього разу пронесло!

* * *

Справа не в контактах з чаклунами:
Хитрунам відомо, що таки
Не перевелися поміж нами
Й надкороткозорі добряки.

Ми — не проти людськості й довіри,
В них окраса наших світлих днів!
А проте...
Дотримуймося міри
Не на користь роду хитрунів!

Віталій ШПИЧКА.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

БЕЗГЛУЗДІСТЬ НА ДОГОДУ

Часом аж страшнувато стає, коли подумаєш, яку то прірву кардинальних проблем могли б розв'язати ми з вами, якби постійно не відчували браку часу. Час — ось той вислизаючий фактор, який уперто не дає нам стати геніями, ощасливити людство нечуваним винаходом або й просто полагодити кран на кухні. Ось як воно буває в натурі.

Інвалід праці Іван Микитович Задорожнюк задумав збудувати на своїй садибі хату синові. Міськвиконком дав дозвіл, начальник райвиконкомівського техбюро Д. В. Грицюк побував на місці, накреслив план і вручив його Задорожнюкам. Ті почали будівництво. Та коли вже було вирито траншеї й забутовано їх камінням, на садибу прибув районний архітектор Я. М. Ходан.

— Розкидайте фундамент та будуйтесь на іншому місці,— наказав він. — Через вашу садибу проходила стежка. Де вона?

— Проходила, бо садиба була не обгороджена,— відповів господар. — То я пущу стежку трохи ліворуч.

— Нічого не вийде. Ми хочемо розширити стежку і зробити з неї дорогу. Але не хвилюйтесь. По ній їздитиме лише одна легкова машина. Сусідки вашої, Уляни Йосипівни Підвербецької.

Іван Микитович пішов у міськвиконком. А там сказали:

— Ідіть до районного архітектора.

В Івано-Франківську, у обласному відділі будівництва і архітектури, йому відповіли те саме:

— Районному архітекторові видніше, що й до чого.

Під тиском того ж таки районного архітектора міськвиконком виніс ось яке соломонове рішення:

«Затвердити внутріквартальну пішохідну доріжку, шириною до двох метрів, яка буде з'єднувати вулиці Чапаєва та Ірчана. Зобов'язати Косівський комбінат комунальних підприємств розібрати розпочате будівництво громадянина Задорожнюка П. І. за кошти начальника техбюро архітектора Д. В. Грицюка. Компенсувати затрати, витрачені на фундамент, Задорожнюку П. І. за кошти Д. В. Грицюка».

Та начальникові техбюро, який так необережно, не порадившись із сусідкою Задорожнюків, ліквідував протоптану нею через чужу садибу стежку, можна сказати, пощастило. Рішення поклали під сукно. Ніхто його виконувати не збирався. Бо у Косівському комбінаті комунальних підприємств не вистачає людей навіть на виконання планових робіт.

— У нас он водопровідні труби попрориває,— говорить головний інженер комбінату М. П. Риптик,— а в мене всього два слюсарі. Кого ж я пошлю розбирати фундамент?..

У гіршому становищі, ніж Д. В. Грицюк, опинилися Задорожнюки. Розбирати фундамент ніхто не приходить, затрат ніхто не компенсує, а продовжувати будівництво заборонили... Двічі зверталися вони по допомогу до начальника відділу у справах будівництва і архітектури Івано-Франківського облвиконкому З. М. Андрусишина — і обидва рази одержували відписку: матеріали, мовляв, направлено в Косівський райвиконком «для вирішення піднятого питання»...

А питання вирішувати ніхто не хоче. Непотрібне воно нікому!

— Скажіть, а у Підвербецької і справді немає виїзду з двору? — поцікавився, прибувши на місце, автор цих рядків у районного архітектора Ярослава Михайловича Ходана.

— Є, але вона хоче мати ще один...

— А що буде, як Уляна Йосипівна забажає направити колеса своєї машини через подвір'я райвиконкому?..

— А що ми вдіємо! Не дамо дороги — напише скаргу! — округлює очі Ярослав Михайлович.

Диво дивне: ніхто у місті (та й в області!) не злякався справедливих скарг Задорожнюків, а от безпідставних претензій У. Й. Підвербецької, яка, між іншим, ніде не працює, чомусь усі бояться. І на догоду їй приймають безглузді рішення...

А тепер уявімо собі на хвильку, що було б, якби у нас, як то кажуть, дехто подекуди не розводив нескінченної тяганини навколо подібних мікроскопічних проблемок, не витрачав дефіцитного державного часу на складання бездушних папірців-відпасовок?.. Скільки вивільнилося б того часу для справ великих і благородних! Яку кучугуру архіважливих питань можна було б розгребти, яких вершин досягти у тому ж, скажімо, побутово-комунальному секторі!

Ах, мрії, мрії...

М. ПРЯДКО.

Івано-Франківська область.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...багато встиг побачити на своєму віку машиніст першого класу Мукачівського депо Львівської залізниці Федір Михайлович Щадей. Єдине, чого він не бачить ось уже три роки,— так це свого телевізора «Фотон-225», який три роки тому він здав у Воловецьке (Закарпатська область) радіотелеательє і якому там іще й досі не можуть дати ради.

...надзвичайно радісно проходить щоразу свято птахів у селі Степанівці Менського району Чернігівської області. Кожен двір зустрічає пернатих друзів оригінальною шпаківнею. А оригінальність полягає в тому, що за шпаківні служать птахам звичайнісінькі радіодинаміки. Оскільки ні на що інше це чудо цивілізації у Степанівці не годиться, бо радіотрансляційна лінія у селі вже давно не працює.

...жителі села Радьківські Піски, що на Харківщині, посилено шукають стимулятор совісті для керівників Боровського району електричних мереж. Може б тоді вони нарешті полагодили аварійний трансформатор у цьому селі.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

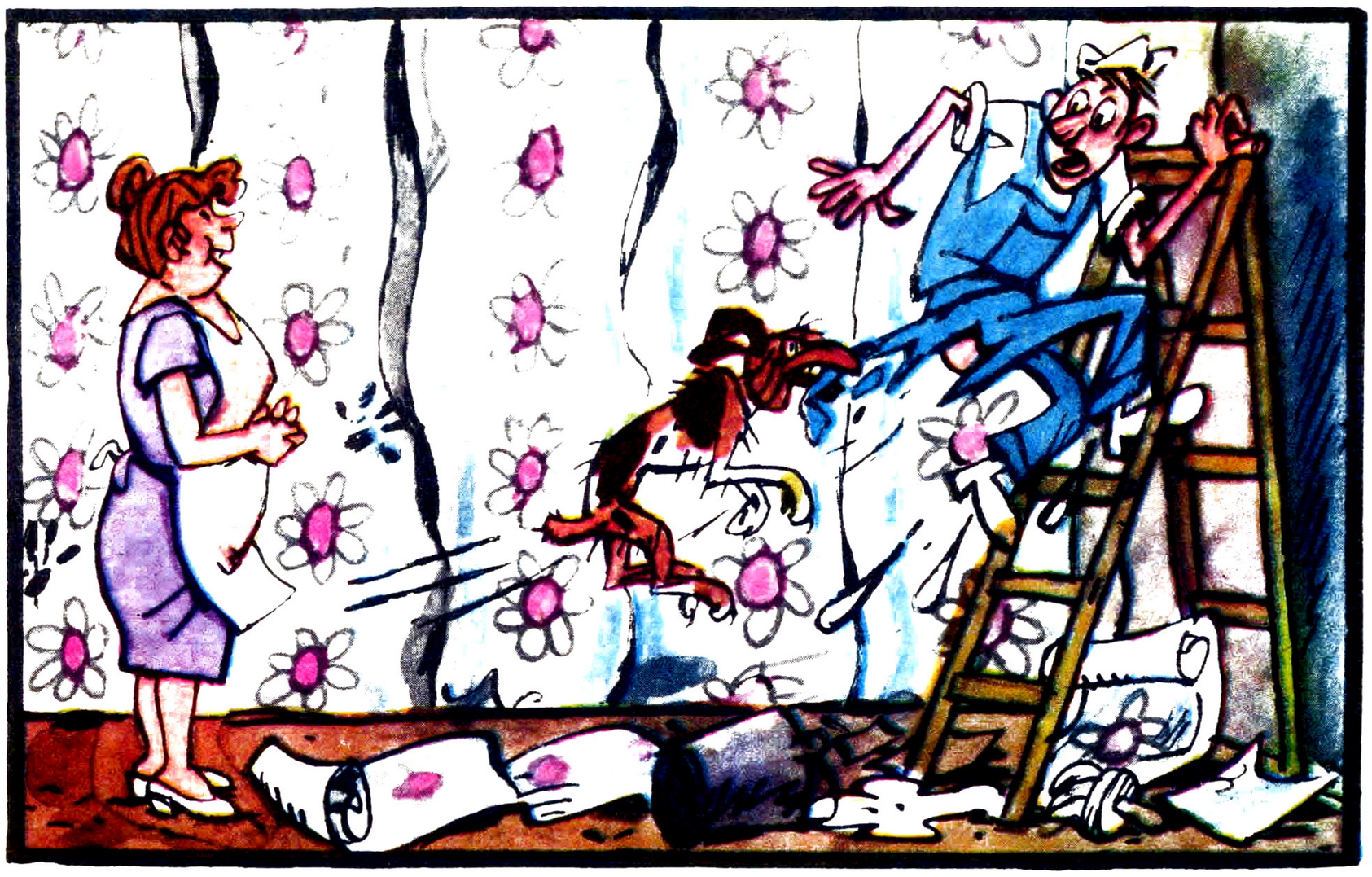

— Не відчепиться, поки не переробите. Він дуже халтури не любить.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *У кожного, хто грає на нервах, свій стиль гри.*

● *Одержав виробничу травму — зіткнувся з твердолобим.*

Й. ТЕПЛИЦЬКИЙ.

● *Новий рік жінки охоче зустрічають, але до свого віку не додають.*

● *Маски лева для начальника не знайшлося — хоч вовком вий!*

О. СОЛОМЧЕНКО.

Сатиричні мініатюри

СПОГАДИ

Сидять діди біля калини,
Милуються селом своїм.
І завжди у такі хвилини
Минуле згадується їм.
— От я,— старий коваль зітхає,—
Підняти міг на плечі віз!
А комірник йому киває:
— Я теж чимало переніс...

Володимир БАНЬКОВ.

ВІДГАДАВ

— Нумо, сину,— каже татко,—
Ось тобі така загадка:
Що воно щодня над нами
Біга догори ногами?
— Знаю! — син радіє грі. —
Це сусіди угорі,
Танцюристи й співуни,
Що гостей приводять.
Мама каже, що вони
На голові ходять!

Степан ГРИЦЕНКО.

●

ДОСТРОКОВО!

Хлопці радо кричали: «Готово!»
Виконроба качали: «Гей, гопки!»
А здали вони достроково
Не будинок — самі недоробки.

ТАЛАНТ

— Дар великий у синочка,—
Милувалась мати-квочка. —
Вміє — спритність он яка! —
Проковтнути черв'яка.

ЩАСЛИВА СІМ'Я

Ходять так вони щодня:
Він, вона і цуценя.

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

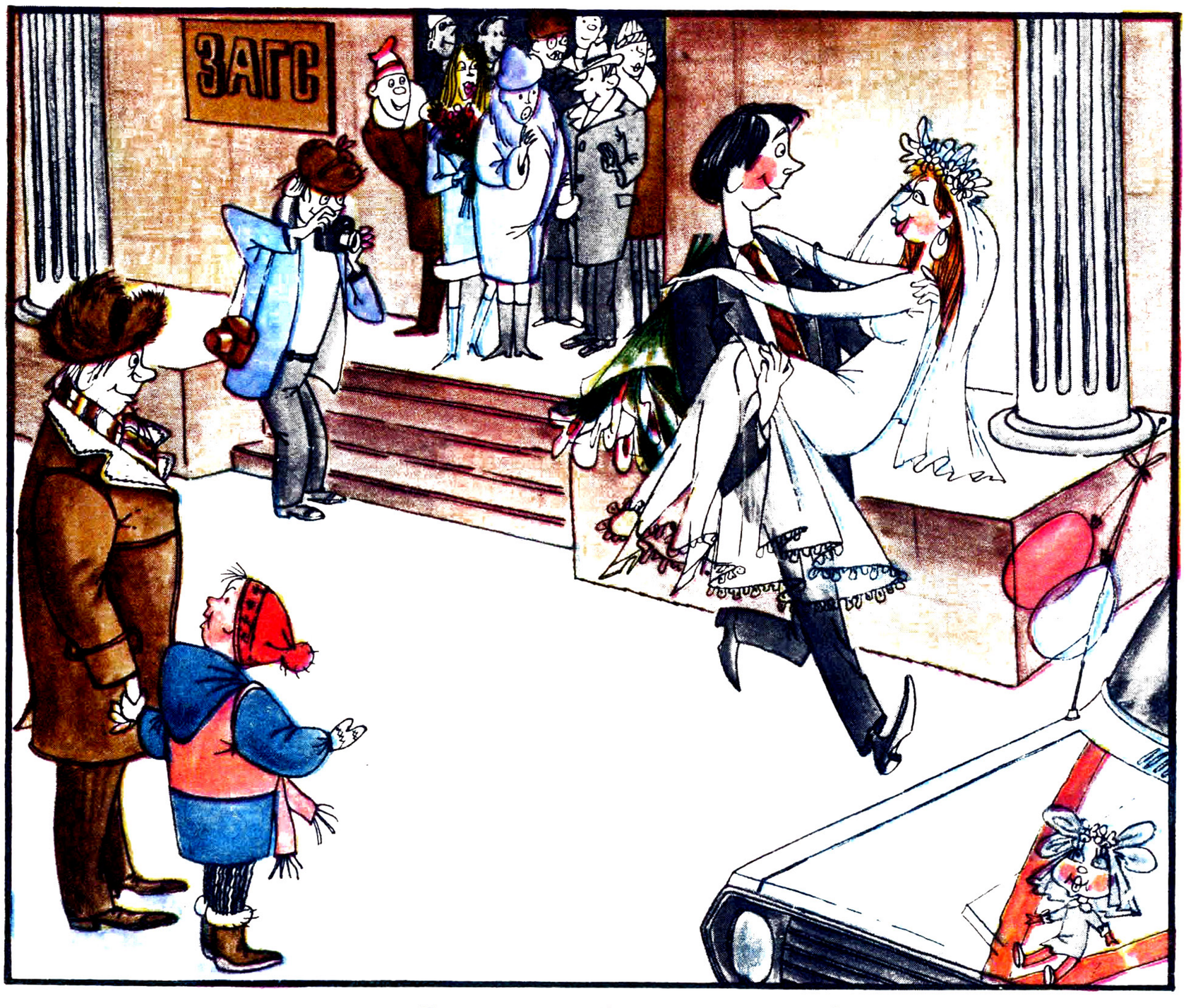

— Тату, так цей дядя — несун?

Невдалі мандри

Жив-був в одному сільському обійсті свійський кролик. Занудьгував він, бо дуже самотньо йому стало. Дід в похилому віці, баба ледве дибає, не вистачає сили їм вухату родину доглядати.

— Піду собі,— вирішив вухань,— кращої долі шукати, бо чув, що десь там у Кіровограді товариство кролівників-любителів організували, то, може, мене там краще доглянуть.

Добився він до обласного центру, почав оту контору товариства шукати. Підказали йому адресу: Бережинське шосе. Поблукав кролик хащами бур'янів і набрів на бойню й кишковий цех. А між ними — комірчина, така маленька, що людині ступнути ніде.

— Справді, товариство деякий час жило тут,— розповіли кроликові,— але їх трохи згодом переселили у якусь балку по Другому Новгородківському провулку. Це десь на виїзді з міста.

Контору кролик знайшов у низенькому будиночку, який здав пенсіонер державі, бо отримав добротне житло. В коридорі стояли ваги для комбікорму й порожня дерев'яна клітка, а на столах лежала сила-силенна паперів.

— Нащо вам стільки паперів? — поцікавився кролик. — Житла з них не збудуєш, їсти їх не можна, хіба на розтопку грубки?

— Це ти даремно! — пояснив йому голова президії Кіровоградського міського і районного товариства кролівників-любителів В. М. Волонтир. — Без цих паперів ні хатки вам не збудуєш, ні корму не дістанеш. Ось ти у мене притулку шукаєш, а я якраз із цього питання листи по всіх інстанціях розсилаю. Ось поглянь,— розіклав він перед кроликом папери,— у міську архітектуру — раз, районному землеупоряднікові М. В. Мельнику — два, до голови президії обласної організації кролівників В. Ф. Голомазого — три, до заступника голови міськвиконкому В. П. Глушакова — чотири, а ще в агропром, начальникові управління заготівель облспоживспілки В. М. Михайленку, у фінансовий відділ міськвиконкому...

— Ой-ой-йой! — запищав кролик. — Це ж треба знати, що куди писати!

— А що тут мудрого? В усі-усюди я пишу одне й те ж: у Продовольчій програмі вказано, щоб усі ми турбувалися за долю кролівництва, бо кролі — це й дешеве м'ясо, й гарні хутряні вироби. Що у нашому товаристві вже налічується понад тисячу чоловік, а дістати кормів, матеріалів для кліток, племінне поголів'я ніде. Для цього потрібні склади для комбікормів і будматеріалів, племінна ферма і ще багато дечого. Між іншим, пишу з червня 1981 року — прошу виділити місце під базу товариства.

Спочатку нам виділили місце в районі Новомиколаївки по вулиці Шосейній, якраз навпроти птахокомбінату. «Ми не заперечуємо. Будуйтесь,— написав у своїй резолюції головний архітектор міста В. Е. Кривенко,— але ви повинні вирішити питання про відлучення земель через облвиконком». Пішов я землю вибивати, а за неї господар — облшляхобуд — вчепився: «Не дамо. Там наші котли з асфальтом будуть стояти, або щось інше поставимо».

Переадресували мене на вулицю Кавказьку, до порожніх приміщень колишньої дирекції інкубаційної станції. Кинувся туди бігцем, але все одно спізнився: приміщення агропрому передали. Після цього колишнє приміщення музичної школи пообіцяли. Та поки я нові резолюції вибивав, до нього художники-маляри місцевого рекламного комбінату перебралися.

Зараз маю на прикметі ще одне вільне приміщення по провулку Степовому, 48, яке належить обласному племоб'єднанню. Але шансів на те, що його виклопочу, чесно кажучи, теж мало.

Почув таке кролик і вуха в нього зовсім опустилися. «Повернуся,— вирішив,— до своїх діда й баби. Краще з ними справу мати, ніж з отакою організацією кролівництва».

Д. ТАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

КРАДІЖКА БЕЗ ЗЛОМУ

Коли у Любові Миронівни Мостипаки, жительки села Степанок Андрушівського району Житомирської області, зіпсувався ще «гарантійний» холодильник (трапилося це в червні 1984 року), вона звернулася на житомирський завод «Рембутттехніка». Там їй без будь-якої тяганини видали довідку на обмін, бо необхідних запчастин для ремонту на той час не було. Окрилена жінка хутенько відвезла зіпсований холодильник у господарський магазин Котельнянської райспоживспілки, де його купувала.

— Вибачте,— сказали їй там, прийнявши брак,— зараз холодильників такої марки немає. Як тільки одержимо, тут же вас поінформуємо.

Прочекавши місяць, Любов Миронівна навідалася до магазину.

— Вибачте,— сказали їй,— холодильники вже є, але довідка на обмін дійсна лише місяць. Принесіть нову.

Л. М. Мостипака слухняно подалася до «Рембутттехніки».

— Вибачте,— сказали їй там, але нової довідки видати не можемо, бо якраз одержали необхідні для ремонту вашого холодильника запасні частини. Везіть його сюди, і ми його швиденько полагодимо. Або зробимо ще краще: ми самі поїдемо в магазин, відремонтуємо холодильник і доставимо його вам додому.

Не минуло й півроку, як майстри виконали обіцянку. Але те, що вони доставили, більше скидалося на купу залізяччя, ніж холодильник.

Звернулася жінка в облспоживспілку. Заступник голови Л. І. Драв відповів, що кооперація тут ні при чому. Це, мовляв, «Рембутттехніка» везла холодильник у кузові, на купі металобрухту, де його й покалічило. З них і питайте.

І жодного слова про те, чому «Іней» місяць провалявся у підсобці магазину і хто в цьому винен.

Звернулася Л. М. Мостипака в обласну «Рембутттехніку», але звідти — ані слуху, ані духу.

От і виходить, що у людини просто відібрали зароблені нею гроші. І, уявіть собі, жодна волосинка не впала з голів, причетних до цього кричущого неподобства.

Важко уявити, правда ж? Ми теж не уявляємо, що ця історія може мати таку щасливу для безсоромних халтурників кінцівку.

Л. САМГІНА.

Неймовірні ОЧЕВИДНОСТІ

Якщо уважно глянути на Вирівське хлібоприймальне підприємство, то відразу й не скажеш, що чималі комори, сховища та інші споруди ледь не щотижня займаються яскравим полум'ям. Бо ні димом, ні гаром тут і не пахне. Усе стоїть собі ціле-цілісіньке. І разом з тим — відбувається неймовірне: горить, капосне, гасити не встигають...

Районні та обласні пожінспектори можуть здивуватися: мовляв, що за дурниці? За останні роки ніяких пожеж у тому регіоні не зафіксовано. Можливо. Але це якщо здалеку дивитися. Неозброєним оком, та ще й не заглиблюватись у бухгалтерські нетрі. А якщо у ці самі нетрі зазирнути, то ясно видно: горить! Пожежній машині хлібоприймального підприємства немає спокою. Ні вдень, ні серед ночі. На неї вже убехкано стільки пального, що його вистачило б середньому столичному пождепо на високосний рік. Хоч і стверджують очевидці, що пожежна машина спокійнісінько стоїть у гаражі, і дай боже їй ще не один рік отак безклопітно простояти.

Ну, бензин, припустимо, рідина. Має таку фізичну властивість — не триматися купи. Розтікатися по чужих бензобаках, невідомо чиїх каністрах, заповнювати приватні бочки та баклаги. А от про зерно цього не скажеш. Що сипучий продукт — то це точно. Але ж витікати не повинен. І це знову-таки — очевидне. А неймовірність полягає в тому, що на Вирівському хлібоприймальному підприємстві воно тече. Знайшло рівчак і досить повноводим потоком збігає до не знати чиїх комор. Звичайно, не добірне зерно, зрозуміло, що не насіннєве, а банальні зернові відходи, що їх з великим задоволенням хрумають як колгоспні паці, так і приватні капловухі.

Обласне управління хлібопродуктів, щоправда, дозволяє протягом року продати працівникам підприємства певну кількість таких відходів. І його директор Михайло Михайлович Дехтяр робить це з великим задоволенням та піднесенням. Лантух — сюди, мішечок — туди. Центнер — праворуч, два — ліворуч. Тобто, ув той, вибачайте, умовний рівчак.

Сьогодні М. М. Дехтяр і сам пригадати не може, що то були за особи, які допомогли йому за рік розбазарити шістнадцять тонн зернових відходів. Те, що до його рідного підприємства ті особи і найменшого відношення не мають, це директор точно пам'ятає. А от звідки і що то за громадяни — пригадати не може. Пам'ять підводить.

Отакі очевидності. І просто неймовірно, як це висококваліфіковані відомчі та й позавідомчі ревізори ще й досі у них не розібралися!

І. ЛАГОЗА.

Сумська область.

Колесом — кришка?

Як би ви подивилися на те, щоб на станції техобслуговування у твоєму автомобілі замість колеса поставили, приміром, гарбуза й сказали: і те, й те, мовляв, кругле. Не буває, кажете, такого? Тоді послухайте, що *трапилося* зі мною.

Прочитав я в районній газеті «Сельская новь» оголошення, в якому заготконтора Троїцької райспоживспілки закликала населення здавати часник. Вигода така: здаєш сто кілограмів часнику — отримуєш одну автопокришку. А мені, як і кожному автолюбителю, така річ конче потрібна.

Мій часник заготконтора з радістю прийняла, а от видати обіцяну покришку — відмовилась. Мовляв, у нас своїх автолюбителів вистачає, а ви з іншого району. Натомість запропонували кришки для консервування. Теж, мовляв, дефіцит.

Цікаво, а як у керівництва заготконтори із совістю? Може, вона теж у дефіциті?

О. СЕВАСТЬЯНОВ.

м. Северодонецьк Ворошиловградської області.

Слова дотримали

Довгенько киянка А. С. Костіна, мешканка будинку № 18, що по вулиці Халтуріна, мріяла про отой блаженний час, коли у її квартирі водопровідні труби перестануть бризкати вусебіч іржавою водою, а стіни й стеля не наводитимуть на господарів жах, загрожуючи щоразу звалитися на них великим шматком штукатурки. Та так уже виплекала в своїй уяві затишну й охайну квартиру після ремонту, що про її заповітні прагнення дізналися навіть широкі кола громадськості, у тому числі й начальник ЖЕК № 502 Залізничного району Сирбу С. Ф., головний інженер Мельник Г. М., техніки-наглядачі, майстри (правда, після публікації у «Перці» № 8 за 1986 рік замітки «Заповітна мрія»).

— *Не хвилюйтесь,— сказали вони хором.* — *Ми вам такий ремонт зробимо, про який ви і не думали, і не мріяли. Труби замінимо, доведемо до пуття стелю, поштукатуримо стіни.*

Сказали — зробили. Заблимала, зашипіла електрозварка, кімнати наповнилися димом і трудовим хеканням. А коли дим розвіявся і стихло кректання ремонтників, то А. С. Костіна побачила зовсім не ту картину, якої чекала. Труб не поміняли, лише полатали старі. Але, мабуть, латали не там, де треба, бо брудно-іржаві патьоки струмкують по них, як і раніше. У стінах зяють дірки, а крізь облуплену штукатурку шкіриться цегла.

Як бачимо, своїх слів керівники ЖЕКу на вітер не кидають. Справді, такого ремонту А. С. Костіна не могла уявити навіть у найзаповітніших мріях.

В. БУЛАВКО.

м. Київ.

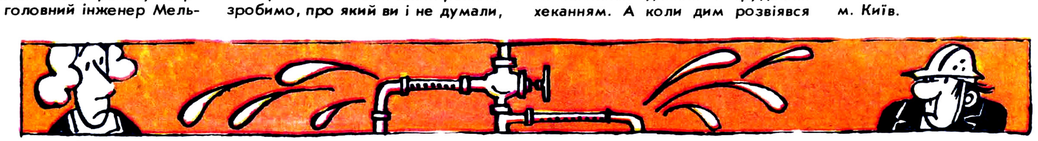

ДЯДЯ ВАНЯ І ГОЙДАЛКА

КАЗОЧКА НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ МАЛЕЧІ

Не за морями, не за горами, а в Ленінградському районі міста Києва, в будинку № 16, що по вулиці Верховинній, живе хлопчик Юрасик.

Любив він на дитячий майданчик із своїми друзями, дітлахами ходити.

Не майданчик то, а справжнісінька казка. Чого там тільки немає: і гойдалочка, і пісочниця, і залізна гірка... Навіть хатинка на курячих ніжках є. Дивиться вона своїми вікнами вдалину і наче каже: «Ідіть, дітки, грайтеся, та на радість людям зростайте!»

От прийшов одного разу хлопчик Юрасик із своїми маленькими друзями на дитячий майданчик. І побачив...

Якісь похмурі дяді вдерлися на майданчик, витягли з ящика пилки та сокири. І заходилися будувати високий паркан.

— Що ви робите?.. — вигукнув Юрасик.

А похмурі дяді ще швидше запрацювали своїми сокирами та пилками.

Дивляться дітки: вже немає ні казкової хатинки на курячих ніжках, ні залізної гірки, ні гойдалочки, ні двох кучерявих дубів, під якими вони в затінку любили сидіти.

— Де ж ми будемо тепер гратися?.. — зарюмсали малюки.

Поклали дяді на землю свої пилки й сокири та й важко зітхнули:

— Ви вже, діточки, вибачте нам. Ми... ми у цьому розбої не винні. Це послав нас дядя Ваня. А не послухатись його ми не можемо, бо той дядя — Іван Семенович Книр — начальник нашого будівельно-монтажного управління № 12 тресту «Київміськбуд-3». Це він дав команду під нове будівництво забрати площу втричі більшу від належної...

Сказали те дяді і знову взялися за діло. Іще гучніше задзвеніли їхні сокири та пили. Не встигли дітки навіть поскаржитися татусям і матусям, як майданчик уже став не майданчик, а купа сміття.

Отож і дитячій казочці настав кінець.

В. КЛЕНЦ.

P. S. Як для казочки, то кінець їй міг би бути й іншим. Тільки в житті діточки, що живуть по Верховинній, 16, так і досі не знають, чи буде в них знову хатка на курячих ніжках, гойдалочка та залізна гірка, чи ні?

Може, про це скажуть у тресті «Київміськбуд-3» та в Ленінградському райвиконкомі міста Києва?..

В. К.

Наручники для «леді Ліберті»

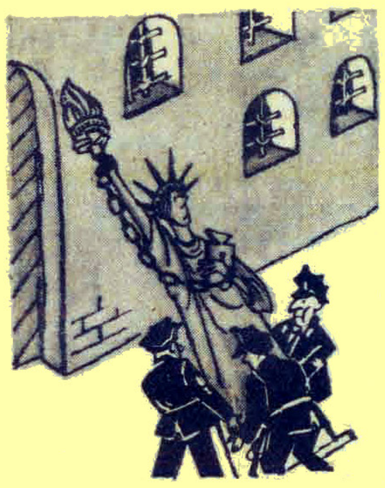

— Я — «Кондор», викликаю «Цапа»!

— «Кондоре», я — «Цап»! Слухаю вас, шефе...

— Доповідай, що у вас коїться?

— Товписько маніфестантів прибуло до «Центру затриманих іммігрантів» у Лос-Анджелесі... Переважно жінки...

— Хто вони?

— Члени коаліції «Жінки Совісті», яка об'єднує кілька громадських та релігійних організацій...

— Чого вони хочуть?

— Ет! Вигукують, чому «Центр» не названо «в'язницею»... Мовляв, у «Центрі» такий же режим, як у пересічній тюрязі... Над товписьком височить якась особа, одягнена під статую Свободи...

— І що каже ця новоявлена «леді Ліберті»?

— Ще нічого... Зараз виступає відома нам як запеклий підривний елемент Цінтія Андерсон. Вона каже: «Статуя Свободи забруднена кров'ю...» Погано чути, шефе: голоси промовців глушаться поліційними сиренами...

— А чого ще вимагають?

— Щоб уряд негайно надав притулок усім, хто рятується від куль диктаторських режимів Латинської Америки, що тримаються нашою зброєю і доларовими дотаціями... А ми втікачів — до в'язниці!.. О, «леді Ліберті» заспівала підривний шлягер «Настане день, й ми все здолаємо...»

— І чого досі ловлять гав хлопці з поліції?

— Заспокойтеся, шефе: уже хапають жінок і кидають за грати поліційних фургонів... Пішли у хід кийки... Схопили «леді Ліберті»... Ну й видовисько, шефе: Свободу у наручниках тягнуть до в'язниці!..

— О'кей!

Я. ЮРАСЬ.

ГУЧНА ПЕРЕМОГА БІДНЯКІВ

Ні для кого не секрет, що містер Лоббінг є негласним представником військово-промислового комплексу у сенаті. Тим-то й цікаве його останнє *інтерв'ю*, бо в ньому виразно пролунали слова ПОРАЗКА та КАПІТУЛЯЦІЯ. Нижче ми подаємо скорочений виклад цієї дивовижної розмови.

— Сенаторе,— запитав Армса Лоббінга інтерв'юєр,— які думки у вас виникли у зв'язку з обговоренням нового федерального бюджету?

— Передусім, слід відзначити гучну перемогу армії безробітних і бездомних. Білий дім, обложений звідусіль маніфестантами, нарешті склав зброю. Уряд зазнав поразки і змушений був капітулювати. Віднині ми вже не будемо втручатися у хатні справи бідняків. Хай живуть, як хочуть! Тепер вони самі вирішуватимуть усі свої фінансові та соціальні проблеми на суто демократичній основі вільної ініціативи. Вільному — воля! Але щоб знову не виникла недоречна конфронтація між звільненими від дрібної опіки бідняками та урядом, усі соціальні програми урізані до мізерного мінімуму, що вивільнило чимало коштів.

— І велика сума?

— У зв'язку із скасуванням будь-яких протидій в сфері процвітання бідняків, скорочення витрат на соціальне забезпечення, охорону здоров'я, освіту, культуру, комунальні потреби та інші недоречні програми у сукупності сягнуло за рубіж ста мільярдів доларів...

— Ого! Невже стільки?

— А що тут такого? Адже лише на скасуванні безплатних сніданків у школах Сполучених Штатів уряд заощадив півтора мільярда доларів! Подумати страшно, який шмат бюджету оті скул-бойз енд скул-герлс безсоромно зжирали! Сатанинським підступам покладено край...

— А при чому тут сатана?

— Як то — «при чому»? Хіба ви не читали теоретичної праці сенатора Дж. Хелмса?

— Признатися, якось не довелося...

— Тоді я процитую головні думки. Сенатор зазначив: «Єдиним охоронцем свободи у світі завжди було християнське милосердя... Диявол трудиться і в наші часи, обіцяючи достаток матеріальних благ націям, які відмовляться від християнської спадщини... Сатана не втомиться спокушати Америку... багато хто у нашому народі поводить себе так, ніби бога нема... По суті, ніщо не відрізняє цих людців від переконаних комуністів, які вважають, що зло — наслідок не гріха, а існування приватної власності». Не слід забувати біблійних заповітів!

— А хіба у святому письмі є щось про комуністів?

— Нема, але нічого не сказано й про соціальні програми. Недарма сенатор Хелмс наголошує: «Ніколи Христос не згадує про уряди, що заклопотані соціальним забезпеченням, не кажучи вже про те, щоб схвалювати його». Що не кажіть, а християнський мир завжди прибутковіший, аніж соціальні чвари, спровоковані сатаною й червоними агентами.

— Ну, а зараз, коли війну зі злиднями так успішно завершено, куди підуть кошти, заощаджені урядом у зв'язку з капітуляцією перед соціальними проблемами?

— Звісно, на фінансування військових замовлень! Адже у цій сфері маємо найбільші прибутки. Але особисто я завжди твердо стояв і стою на тій позиції, що нам конче необхідно перекувати мечі на плуги.

— А чи не суперечить це, сенаторе, вашим власним висловам, які ви щойно зволили мовити?

— Анітрохи! Адже для того, аби щось кувати, передусім потрібна відповідна сировина! Отже, щоб перекувати мечі на плуги, необхідно вдосталь мати отих осоружних мечів. Хіба не так?

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ЯКБИ НЕ БЮСТГАЛЬТЕРИ...

Як відомо, подружжю Маркосів довелося поспішно з Філіппін утікати. У цьому поспіху Імельда Маркос залишила в президентському палаці Малаканья дещо із свого гардеробу — 3 тисячі пар туфель, 500 бюстгальтерів і стільки платтів, що ними можна було б цілий магазин забити.

Усе це — та й, як можна догадуватися, не тільки це! — мало, як виявляється, не просто задовольняти забаганки дружини колишнього президента, а служити благородній, державної ваги справі. Західнонімецька газета «Франкфуртер рундшау» повідомила, що Імельда Маркос той гардеробний достаток пояснила так: «Я мушу бути красивою, щоб у бідних філіппінців була зірка, до якої вони могли б звертати захоплені погляди зі своїх кварталів убозтва».

Гай-гай, якби не оті бюстгальтери й таке інше, то бідні філіппінці й досі не догадувалися б, під якою щасливою зорею вони стільки років жили. Тільки тепер їм усе й одкрилося.

ЯСНОВИДЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

Правду кажучи, я в усілякі ті чудеса не вірив. Та й не повірив би, якби сам Тиміш Хряпавка про це мені не розказав. А вже комукому, а йому, вибачайте, я не повірити не можу. Бо Тиміш, не при свідках кажучи, був саме у такій фазі, коли тільки правду говорять. Сказано ж: що у тверезого на думці, те у... ну, в отого самого — на язиці...

Уперше це навесні сталося. У Тимоша черговий раз голова боліла. Він приліг знічев'я на диван, і тут явився йому чоловік у білих одежах та повелів:

— Уставай, Тимоше! Візьми заступ — і рушай до саду. Три кроки від старої груші на схід відміряй — і копай!

Тиміш розповідав потім, що голос у того чоловіка був солідний, як у начальника сільської пожежної команди чи у диктора телебачення.

Двічі тільки й копнув Тиміш, як заступ об щось дзенькнув! Тремтячими руками розгріб Тиміш землю і уздрів десятилітрову сулію...

Він так і закляк над нею... Таким його й жінка застала...

— Знайшов-таки, бодай тебе нещастя знайшло! — на весь куток заволала вона. — Я ночей недосипала, землю у фартушку аж до провалля виносила, а він, нишпорка, в один мент знайшов!

— Помовч! — буркнув Тиміш і, кинувши заступ, почвалав до хати...

Від усього пережитого він ліг спати, не повечерявши. А вночі йому приснилося, що жінка в леваді біля кринички колупалася — сулію переховувала...

Вранці, як тільки жінка на роботу пішла, Тиміш не гаючись до кринички рушив, де за якусь хвилину знову сулію викопав... Від того його аж у холодний піт кинуло. Але коли з сулії смокнув — попустило трохи...

Про цю властивість своєї психіки Тиміш сусідові розказав. Потім у сусіда в хаті відпочити на хвильку приліг, після чого удвох із сусідом у п'ятьох місцях по трилітровій банці самогону викопали...

— Це дар божий,— говорив посоловілий сусіда, виловлюючи з слоїка маринованого огірка. — Одне вірші пише, друге пральну машину винаходить, а ти, брате, крізь землю бачиш! У кожного свій інтерес жизні пробивається...

Невдовзі після того село Воронячий Перелаз вийшло на перше місце в області по боротьбі з самогоноварінням. Бо ж який сенс, ловлячи дрижаки, гнати, ховати й переховувати, якщо той Тиміш усе одно знайде?!

Коли дільничному у зв'язку з цим в області грамоту вручали, він не витримав і про Тимоша розповів.

По тому до Воронячого Перелазу багацько вченого люду наїхало. Всі такі грамотні, серйозні... А бородаті — куди твоє діло! Так от ті вчені на городі Тимоша тайкома «казьонку» закопували, а Тиміш, після короткого перепочинку в хаті, безпомилково її знаходив... Сусіди — так ті й зайти боялися: на Тимошевому подвір'ї літали усілякі таємничі слова — «біоструми», «екстрасенс», «телепатія», «телекінез» і ще щось там таке...

Після цього нашестя Тимошева Одарка ще довго вгомонитися не могла: «Ні, людоньки,— просвіщала вона усіх,— що не кажіть, а від науки користь-таки! Мені он так город перерили, що й орати не треба! Я після тих дослідів і картоплю посадила...»

А Тимоша вчені люди з собою забрали. Тимошів сусіда так цю подію компетентно пояснював:

— Для секретного діла Тимоша взяли — тут і пацану ясно! Штука сказать — у чоловіка так хитро голова устроєна, що він під землею все бачить...

Але, всупереч прогнозу сусіда, Тимоша не в суперагенти взяли, а в геологічну партію зарахували. Тиміш там одразу ж бороду відростив і «Ты уехала в знойные степи...» став наспівувати, хоча його Одарка далі районного базару нікуди не виїжджала...

Та, попри всі надії та сподівання, щось не таланило Тимошеві на новій стезі. Щоправда, навіть у найдрімучіших нетрях уссурійської тайги він примудрявся знаходити порожні пляшки з-під горілки, а з сипучих пісків Середньої Азії викопав нікельований самогонний апарат із дарчим написом: «Ісмаїлбею від сера Чарльза»...

— Ви про корисні копалини думайте! Забудьте про горілку, абстрагуйтесь від думок про алкоголь взагалі,— напучував Тимоша начальник експедиції вже на мальовничому березі Чорного моря. — Уявляєте, яка це сенсація буде, якщо ми тут знайдемо якусь руду чи, скажімо, вугілля?!.

Тиміш лежав на надувному матраці і під шепіт чорноморських хвиль похропував. Робітники геологічної експедиції відганяли від його — навіть уві сні одухотвореного — обличчя настирливих мух.

Раптом Тиміш прокинувся, зробив, мов сновида, кілька непевних кроків і віщим голосом древнього волхва пророк: «Копайте тут!»

Усі притьмом схопилися за лопати. Летів пісок, потім — глина, потім — якесь трухляве дерево...

Нарешті на глибині близько трьох метрів щось скреготнуло. Жадібні очі геологів прикипіли до ями. Лише Тиміш стояв незворушно, мов кам'яний велетень із острова Пасхи — його відчужений погляд прошивав пласти віків, а трохи відстовбурчені вуха ловили тільки для них чутну музику Вічності...

Аж ось один із геологів тремтячими руками подав нагору викопаний предмет. То була старовинна грецька амфора. Коли її передавали з рук у руки, вона тріснула, і з неї випав зелений, подібний на мармелад, млинець.

Так було викопано найстаріше вино, яке будь-коли знаходили люди...

...Від станції до Воронячого Перелазу Тиміш добирався путівцем. Взуті в кросовки ноги не відчували втоми, рюкзак не здавався важким. Над степом оптимістично бриніла улюблена Тимошева пісня: «Держись, геолог, кріпись, геолог!»

Раптом Тиміш урвав пісню на півслові і, забачивши скіфський курган, звернув убік та й подряпався на нього. Знайшовши зручну місцину, звично, по-домашньому, ліг і зразу ж заснув.

Хвилин через п'ятнадцять Тиміш прокинувся і роздратовано загилив ногою по будяку: «Ну, прямо тобі наваждєніє якесь! Нічого не виходить! По газетах пишуть: талант народу належить, його берегти треба, а мені он указами своїми геть-чисто в голові устройство зіпсували!.. Тільки з другої до сьомої вечора і можу ще щось знайти... Та й то в магазині...»

Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

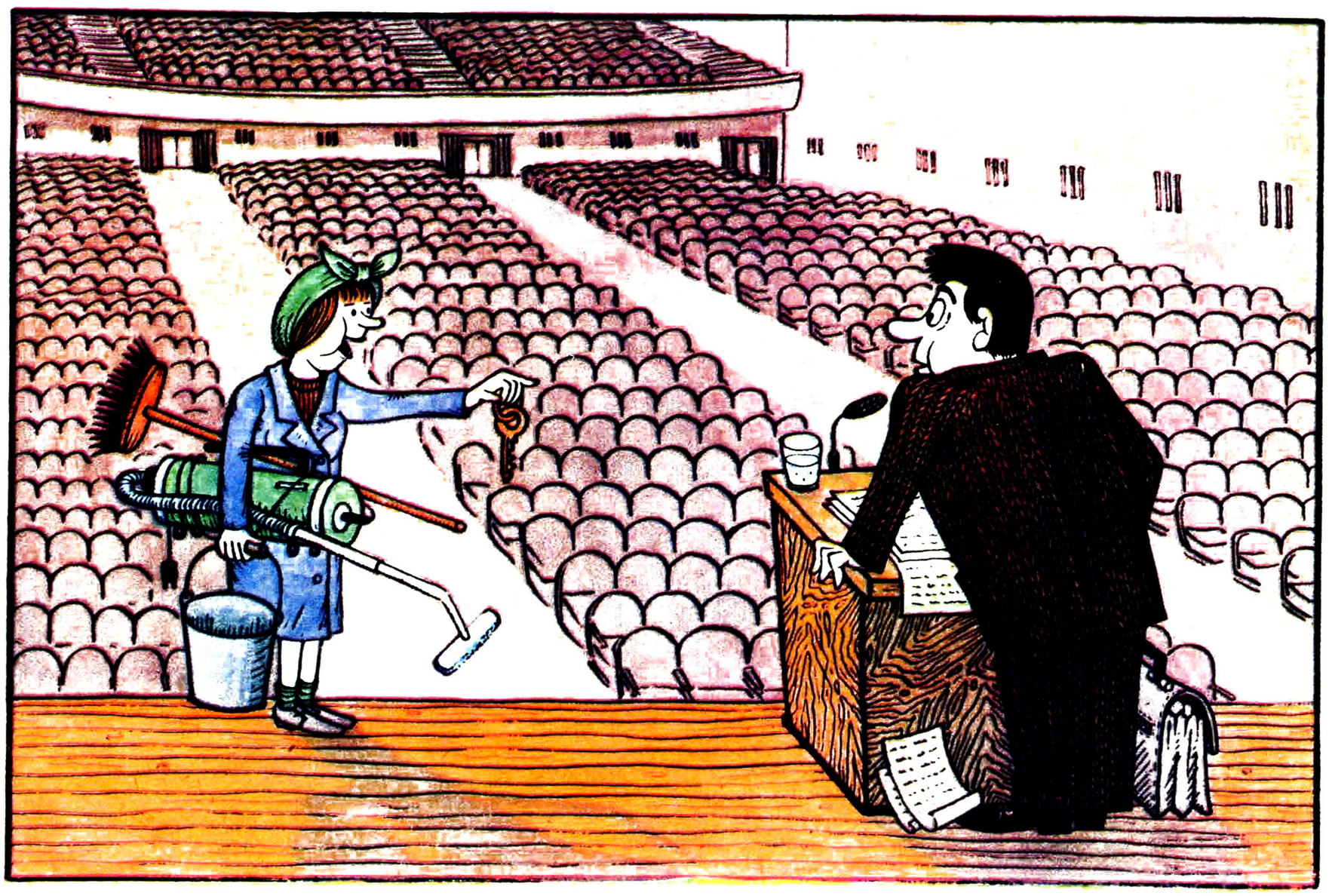

— Синку, коли закінчиш свою доповідь, замкни, будь ласка, приміщення!

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

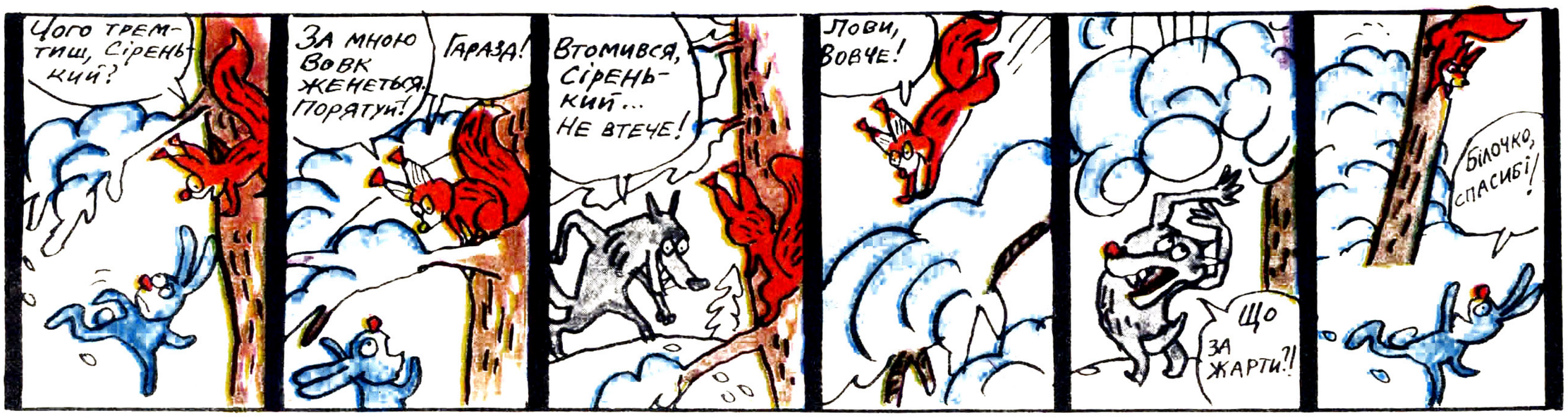

ГОРДИЙ ПЕТЯ

Когут Петя відмовляється варену бульбу їсти. Зерна́ вимагає. Сипнув йому кукурудзи. Збіглися кури, дзьобають, а він загордився і вдає, ніби нічого не бачить. Гідність, бачите, йому не дозволяє серед отих попелястих ненажер метушитись. Набрав у жменю зерна, підставив йому під саму бороду.

— Прошу!

Дзьобнув раз, удруге. А тут кури скік, стриб — давай і собі клювати. Відійшов Петя вбік і одвернувся ображений. Тоді я до нього:

— Слухай, а ходи-но в сіни!

Зачерпнув з мішка добрячу жменю кукурудзи, сипнув на підлогу. Виклював Петя до зернини.

— Ще дати? — питаю.

Він став у позу, натягнув шию та як гаркне:

— Ку-ку-рі-ку-у!

Ага, зрозуміло: наївся, значить. Тоді — до побачення!

ГРИЗІТЬ НА ЗДОРОВ'Я!

У мене є кролики. Сірі та білі. А клітки, як на біду, дерев'яні. Заходжу вранці до хліва, гульк — а вони гризуть перегородки, аж тирса летить.

— Що ж ви ото робите?! — кричу.

Дивляться на мене, кліпають очима, мов кажуть:

— А хіба не бачите, хазяїне: клітки догризаємо.

— А чи вам корму не вистачає! — соромлю їх.

— Корму, спасибі, вистачає, але ж ми молоденькі. А в молоденьких, як самі знаєте, зуби ростуть... ростуть... ростуть... От і доводиться їх згризати.

Наламав я гілок, позапихав у клітки. Накинулися вухані на те паліччя, гризуть, аж гай гуде. На здоров'ячко вам!

Панас ЗАПАРЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

КРИЛАТІ ЯБЛУЧКА

Край вікна сидів Андрій,
Повен роздумів і мрій.
Зирк на яблуню, а там —
Аж не віриться очам:
Червоніють, аж мигтять,
Стиглі яблучка висять.
Як підхопиться Андрій —
Та до яблуні мерщій.
Тільки, що це?
Раптом: «Пурх!»,—
Тільки сніг летить, мов пух.
То на яблуні вгорі
Спочивали...

(Снігурі).

Марія ЧЕПУРНА.

НЕ ДИВИВСЯ

— Мамо, а Костик погано поводив себе сьогодні в дитячому садку,— зітхає малий Роман.

— А що ж він робив? — запитує мама.

— Там був такий красивий ведмедик, а Костик узяв і повідривав йому вуха. А потім почав відкручувати лапи...

— То чому ж ти нічого не сказав йому? Мабуть, стояв і дивився, як він те робить!

— Чому це дивився? Ні. Я відвернувся!..

СЛУХНЯНИЙ МИХАСЬ

Михась підійшов до столу, взяв ложку, хліб і почав стоячи їсти борщ. Побачила те його сестричка Оля й каже:

— Чому це ти стоїш, Михасю? Так же незручно їсти. Сідай.

— Не можу,— насупився Михась. — Мама не дозволяє.

— Невже? — здивовано дивиться на нього Оля.

— Так. Сказала, щоб я не смів сідати за стіл з немитими руками.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

БІДА

Сом бурчить:
— Ну й дивина...
Хто, скажіть,
Стрічав лина?
Обізвавсь
Карась до сома:
— А лина
Немає вдома.
Бач, його
Уже півдня
Буква «М»
Наздоганя.
Нахвалялася вона
Із лина
Зробить
М-лина!

ОБРАЖЕНИЙ КРАБ

Краб зітхав —
То «ох», то «ах»:
— Ти, вороно,
Дивний птах!
Зарядила: «кра» та «кра»...
Вже дражнитися стара!
Научись,
Прошу тебе,
Вимовляти
Букву «Б»!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ХТО НЕ КАЖЕ «ДОБРИЙ ДЕНЬ»

Йшов-котився через лісок,
Наче м'ячик, їжачок.
На голки грибки низав,
«Добрий день» усім казав.

І куниця, й борсучок,
І синиця, і шпачок,
І проворний лис рудий,
І журавлик молодий —
Всі звірята і пташки
З ним вітались залюбки.

Але хто це там, скажіть,
Ген за кущиком стоїть?
Причаївся — і мовчок...
Підкотився їжачок
І до нього: «Добрий день!»
Ну, а той — анітелень.

Здивувався їжачок,
Носа ткнув між гілочок
І мовля: — Ти дивний звір,
Ти неввічливий, повір!..

Та як добре роздивився —
Сміхом весело залився:
— Це ж не звір, а просто пень.
Пень не скаже: «Добрий день»!

Борис ШРУБЕНКО.

Веселі бувальщини

НОВЕ ІМ'Я

Павло Тичина про Остапа Вишню писав: «Люблю Остапа Вишню. Твори його заражають нас любов'ю до життя, твори його дають нам силу викорінювати із життя все погане, вороже, нечисте, одворотне».

І поет виклав таку історійку:

«Одного літнього дня 1922 року в Києві, вертаючись із роботи на Кузнечну, 70 (тепер Горького, 107), купив я по дорозі журнал «Червоний перець». Йду, як завжди звик ходити,— швидко, навперейми з самим вітром. Та чую: щось мене лоскоче в серці. Чийсь голос намовляє мене: ось розгорни журнал та прочитай, а що там є? Ага... ось фейлетон (я трохи притишую ходу), читаю «Діли небесні». А хто ж це написав? Остап Вишня? Якесь нове ім'я для мене. Це цікаво. І зупинився я на хвилинку. Та й незчувся, як і зачитався,— і що сам вже регочу...»

А ВИШНЮ БАЧИВ?

На початку колективізації в один із районів на Харківщині виїхала велика група працівників літератури й мистецтва. Був серед них і Остап Вишня.

Село прикрашене червоними прапорами. До машини підходить дядько й висуває наперед руку з цигаркою.

— Прикурити,— каже без зайвих слів.

Остап Вишня аж стрепенувся: його типаж!

Самокрутка з качалку завтовшки, мабуть, жінка вигнала з хати, щоб не чадив махрою.

— Чи не скажете, для чого це викинули хлаги? — питає.

Молодий поет охоче пояснив:

— Письменники і артисти приїхали. Чули такого, Остапа Вишню?

Дядько нарешті запалив цигарку сірниками, що дав Остап Вишня, напустив повну вулицю диму і вже після цього, і то не зразу, відказав:

— А чого б же не чув. І про Тараса Бульбу чув! У нас тут один чолов'яга при совєтській владі состояв і, сказати б, неправильну лінію повів, ну його, значить, на збори. Кочевряжиться: я такий, я сякий, самого Будьонного бачив! «А Вишню, питають, бачив?» Так і скис чоловік. «Простіть, каже, більше не буду!»

Мал. О. КОХАНА

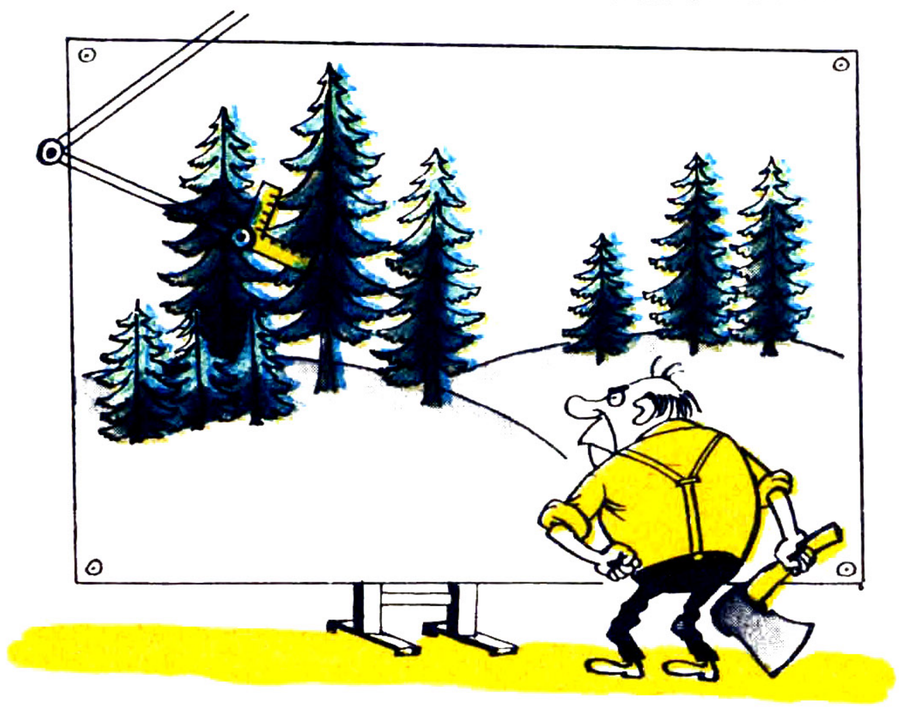

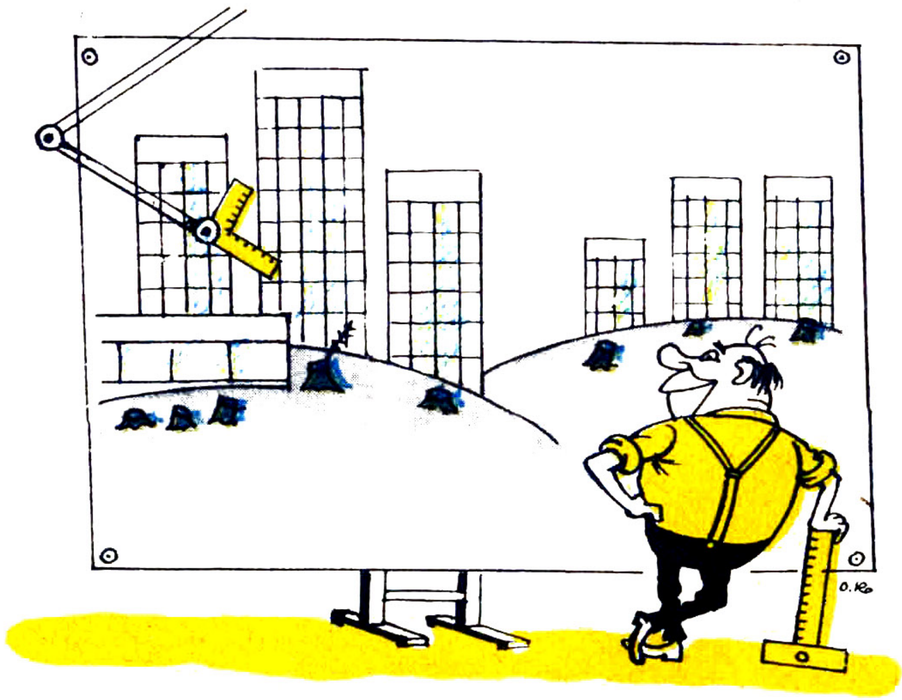

Без слів.

ХТО ЯК СПРИЙМАЄ ГУМОР

Під час однієї зустрічі з читачами Остапа Вишню спитали про гумор, про те, як він його творить. Відповівши на запитання, Павло Михайлович трохи подумав і сказав ще таке:

— А потім, товариші, дуже важливо й те, хто і як той гумор сприймає. Є ж такі, що скільки його не лоскочи, а він не сміється. Буває, напишеш, перечитаєш, сам смієшся. Жінка читає — сміється. Даси сусідові — регоче. Потім понесеш фейлетон редакторові. Раз читає мовчки, вдруге читає. За тим підведе голову і каже: «Чудесна річ, дуже актуальна річ, але щоб до неї... хоч би трішки гумору!»

ПРИШЛІТЬ НАМ ВИШНЮ

Цікаво розповідав про Вишню відомий український артист Ю. В. Шумський:

— Зустрічаю якось його — біжить щодуху, тільки й встиг кинути: «Поспішаю, треба одного негідника за вухо на сонце витягти». Через кілька днів знов зустрічаю — теж кудись мчить, каже: «Треба спішити одному чоловікові бідолашному помогти». І скільки не здибував його — трохи не щоразу поспішав комусь чимось допомогти.

Його знали всі. Йому іноді кланялися на вулиці незнайомі люди, на зустрічі з ним приходили з навколишніх сіл за десятки кілометрів. Коли де-небудь створювалась якась нестерпна ситуація і її важко було подолати, просили: «Пришліть нам Вишню!» Коли хотіли вплинути на того, хто чинить щонебудь недопустиме, казали: «Ми поскаржимось Вишні». І це впливало більше за всі інші погрози.

«С Р С Р, ВИШНІ»

Колись, кілька десятків років тому, на Харківському поштамті вивісили правила, яких треба додержувати, пишучи адреси на конвертах. Там же наводились приклади неправильного адресування, і серед них такий: «Харків, Вишні».

Це не було вигадкою: справді, листи Остапу Вишні часом так адресували. Навіть більше — інколи писали: «СРСР, Вишні». Однак найчастіше ці листи все ж знаходили адресата.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Уколи останній раз!

«НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ»

Відомо: якщо сумувати можна одному, то для сміху потрібно, як мінімум, двоє. А ще краще — колектив.

Ось чому 1 квітня 1983 року молоді київські карикатуристи і об'єдналися в клуб «Архігум». «Архі» означає зовсім не те, про що ви подумали, а скорочення від слова «архітектори». «Гум» — не назва всесвітньовідомого універмагу, а — «гумористи». Отже, розшифровується — архітектори-гумористи.

Звичайно, було б смішно, якби серед п'ятнадцяти членів клубу не знайшлося жодного представника іншої професії. А ще смішніше було б, якби серед них не знайшлося жодного сатирика.

Як стверджує голова клубу Віктор Кудін: «Ми намагаємося не стільки розсмішити, а скільки висміяти, привернути увагу громадськості до різних негативних вад і явищ».

Відразу скажемо, що в цьому плані у архігумівців чимало удач. Члени клубу — володарі почесних дипломів і призів всесоюзних і міжнародних виставок, часто друкуються в республіканських газетах і журналах. Друкуються, безумовно, і в «Перці». Але сьогодні ми хочемо надати «Архігумові» увесь «Наш веселий вернісаж».

«АРХІГУМ»

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

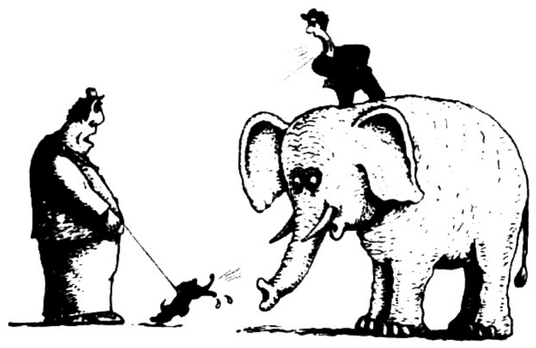

Без слів.

Мал. В. КУДІНА

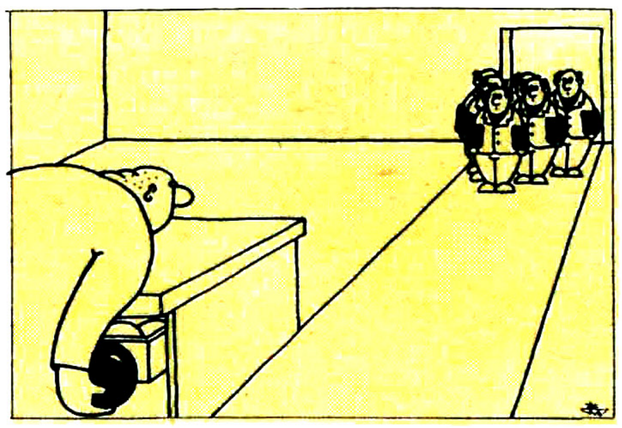

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Ю. ГОЛОВЧЕНКА

Без слів.

Мал. Є. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

Мал. Є. ГРИГОР'ЄВА

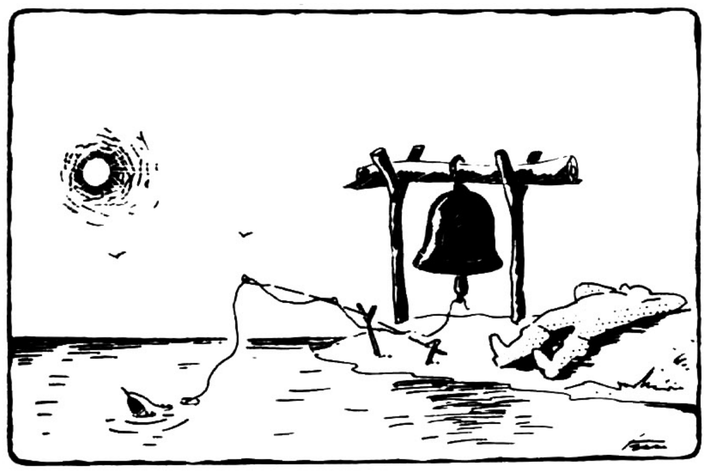

Без слів.

Мал. Є. ГРИГОР'ЄВА

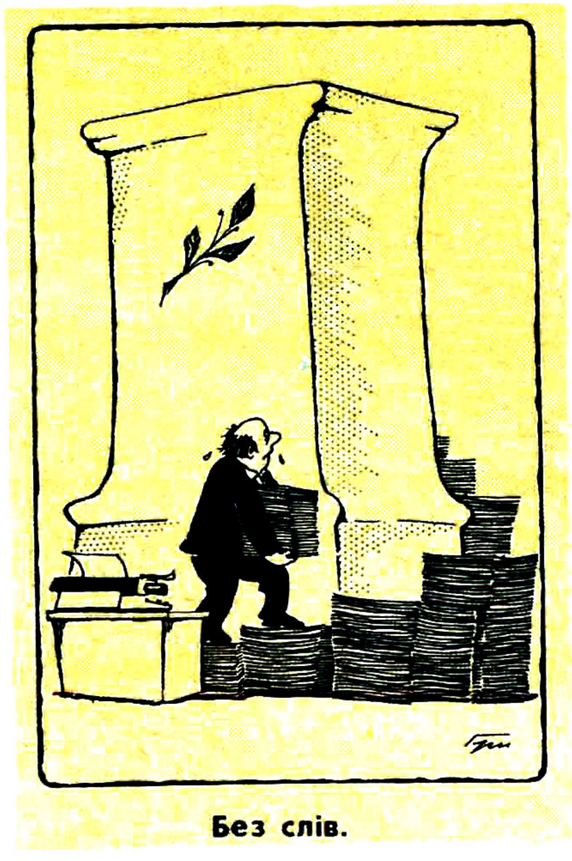

Без слів.

Народні усмішки

ВИРУЧИВ

Стоїть Петро у дворі, коли це йдуть вулицею з риболовлі Іван та Микита. А в Микити верхня губа напухла. Петро запитує в нього:

— Микито, що то в тебе з губою?

— Та бджола сіла на риболовлі!

— Ото так вкусила?

— Та ні, то Іван веслом її вбив.

Повідомив О. ПАНЧЕНКО.

с. Межиречі
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

В САМЕ ПЕКЛО

О першій годині ночі захмелілий чоловік з'являється додому, де його вже чекає дружина з качалкою в руках:

— Де це тебе чорти до півночі носили?!

— Де носили — сам бог знає, але що в саме пекло принесли — це точно,— сахаючись, відповів чоловік.

Повідомив А. ЖУРМАН.

Харківська область.

СИЛА КРИТИКИ

— Як ви домоглися стопроцентного відвідування зборів?

— Критикою. У нас критикують лише відсутніх.

Повідомила І. БУКОВЕЦЬ.

м. Миколаїв.

ПОЯСНИВ

— І не соромно: одружений, а сам пришиваєш гудзики.

— Та це ж не мій піджак, а жінчин...

ДОБРЕ ПОДУМАВ

— Кажуть, Панасу приписали сувору дієту,— поділилася дружина новиною зі своїм чоловіком.

— Так оце ж я і думаю, чи не запросити його на вечерю.

РЕЗУЛЬТАТ

— Ну, і який результат мала ваша часникова дієта?

— Я втратив три кілограми ваги і всіх приятелів.

А ЗАРАЗ!..

— Тату, коли ти був молодим, то кого найбільше любив?

— Звісно, твою маму.

— А зараз?

— Цить, поганцю.

Повідомив Р. ПІНЬ.

м. Тернопіль.

«Здоровенькі були!» (№ 13 за 1986 рік)

У цьому відкритому листі висловлювалася пропозиція, що варто було б використовувати виробничі приміщення Богдановецького комбінату хлібопродуктів для грунтовної підготовки альпіністів. Бо через відсутність турботи про елементарні умови праці від робітників вимагалися неабияка спритність, витривалість і мужність, щоб виконувати свою роботу.

Заступник міністра хлібопродуктів УРСР М. П. Компанієць повідомив редакції, що за послаблення контролю за роботою Богдановецького комбінату хлібопродуктів начальнику Хмельницького обласного виробничого управління хлібопродуктів В. С. Маєвському оголошено догану. Догану дістав і начальник Богдановецького комбінату М. Ф. Белаш.

У комбікормовому цеху комбінату відновлено селекторний і телефонний зв'язок, уведений в експлуатацію пасажирський ліфт, закриті запобіжними решітками завантажувальні люки. Тут розпочато капітальний ремонт приміщення.

«Сім кіп ініціативи» (№ 12 за 1986 рік)

Підсобні господарства промислових підприємств тому й називаються підсобними, що, виходячи з наявних можливостей, кожен колектив береться вирощувати ту чи іншу кількість тих чи інших сільгосптварин, щоб мати до власного столу більше м'ясопродуктів. Однак у Кіровоградському обкомі партії чомусь вирішили, буцімто свинина і яловичина — це не те, що треба до столу трудящим. А вирішивши отак, підкріпили це рішення постановою, якою зобов'язали усі без винятку підприємства та організації зайнятися розведенням овець. Причому в таких масштабах, що це було б не під силу навіть спеціалізованим колгоспам, які мають землю, мають корми та відповідні приміщення.

Вилилася подібна затія, яку видавали за ініціативу знизу, в те, у що й мала вилитися. Фантастичні розрахунки, не підкріплені матеріально і організаційно, так і залишилися мрією, породивши масове окозамилювання. Керівники підприємств, закупивши овець в інших областях, тут же здавали їх на м'ясокомбінати або ж передоручали догляд за ними колгоспам і радгоспам навзамін за різні матеріально-технічні дефіцити. Про це й розповідалося у фейлетоні.

Як повідомив секретар обкому партії В. К. Дримченко, виступ Перця було обговорено на нараді в обкомі з участю секретарів міськкомів і райкомів партії, голів міськрайвиконкомів, голів обкомів профспілок, господарських керівників. Критику відносно доведених завдань по утриманню овець у підсобних господарствах промислових підприємств і організацій визнано справедливою. Зроблено відповідні висновки. Віднині керівники підприємств і організацій, виходячи із завдань по виробництву м'яса, самі вирішують, яких сільськогосподарських тварин і в якій кількості утримувати в підсобних господарствах.

«Дитячі звички» (№ 14 за 1986 рік)

Дуже несолідно поставилися керівники Криворізького ремонтно-будівельного управління тресту «Криворіжгазкомунбуд» до виконання договірних зобов'язань із колгоспом імені XXII з'їзду КПРС П'ятихатського району на Дніпропетровщині. Замість того, щоб прокласти газопровід, вони звеліли забрати з об'єкта труби, а потім уперто не хотіли їх повертати.

Після виступу Перця заступник начальника республіканського об'єднання «Укргаз» В. В. Некрасов повідомив, що за безконтрольність і тяганину колишньому начальникові РБУ, а нині заступнику керуючого трестом «Криворіжгазкомунбуд» А. І. Філатову оголошено догану.

За вказівкою об'єднання трест негайно повернув колгоспові труби і закінчив будівництво газопроводу.

ВИ — НАМ, МИ — ВАМ

Купуючи квитки у плацкартний вагон № 4 поїзда № 683 Київ — Брест, пасажири розуміли, що плацкарта — це не купе і, отже, деяких зручностей їм бракуватиме. Однак те, що вони відчули, як тільки поїзд 30 серпня рушив від київського вокзалу, перевершило їхні найгірші сподівання. Своїми враженнями вони поділилися з Перцем, а Перець попросив розглянути їх керівництво залізниці.

Як повідомив начальник вагонної дільниці станції Київ-Пасажирський Є. Г. Євстратов, за незадовільне виконання службових обов'язків начальнику поїзда І. М. Одинокіну оголошено сувору догану, старшому майстрові С. В. Корольову — догану, а провідника вагона № 4 З. Д. Волинець позбавлено місячної премії.

Згаданий у скарзі вагон відправлено на ремонт.

Страшне перо не в гусака...

«Голова колгоспу грубий з людьми, невитриманий, який здається тільки і працює для того, щоб якомога вишуканіше обматерити колгоспника».

«Ось уже два роки, як я у пошуках істини. За цей час в мене з'явилася жінка і двоє немовлят».

«Не можна не згадати телятниць, зайнятих відгодівлею великої рогатої худоби та комсомольця Миколи Олійника і не дати їм за це премії».

«Пише Вам безпосередній читач. Мені так багато років, що я рішився до Вас написати».

(З листів до редакції).

Зібрала Г. ХОМЕНКО.

«Шановні товариші з редакції. В мене до Вас велика прозьба, роз'ясніть пожалуста мені, яка заробітна плата годічним телятам...»
(З листа до редакції).

Надіслала Н. ДОЛЯ.

«На правлінні колгоспу затверджено заходи по ліквідації недоліків на виконання виробництва тваринницької продукції...»
(З листа до редакції).

Надіслав М. БУДЖАК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Щоб на тебе не гавкали, навчись виляти хвостом.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Губін, Р. Друкман, М. Литвин, О. Коноваленко, Л. Телятников, А. Василенко, В. Муска, Л. Ходонівська, Г. Мушкаєв, В. Бондаренко.

ПЕРЕЦЬ
№ 3 (1237)

ЛЮТИЙ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 3 (1237)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 04.01.87. Підписано до друку 22.01.87. БФ 36035. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2208700 прим. Зам. 06781.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

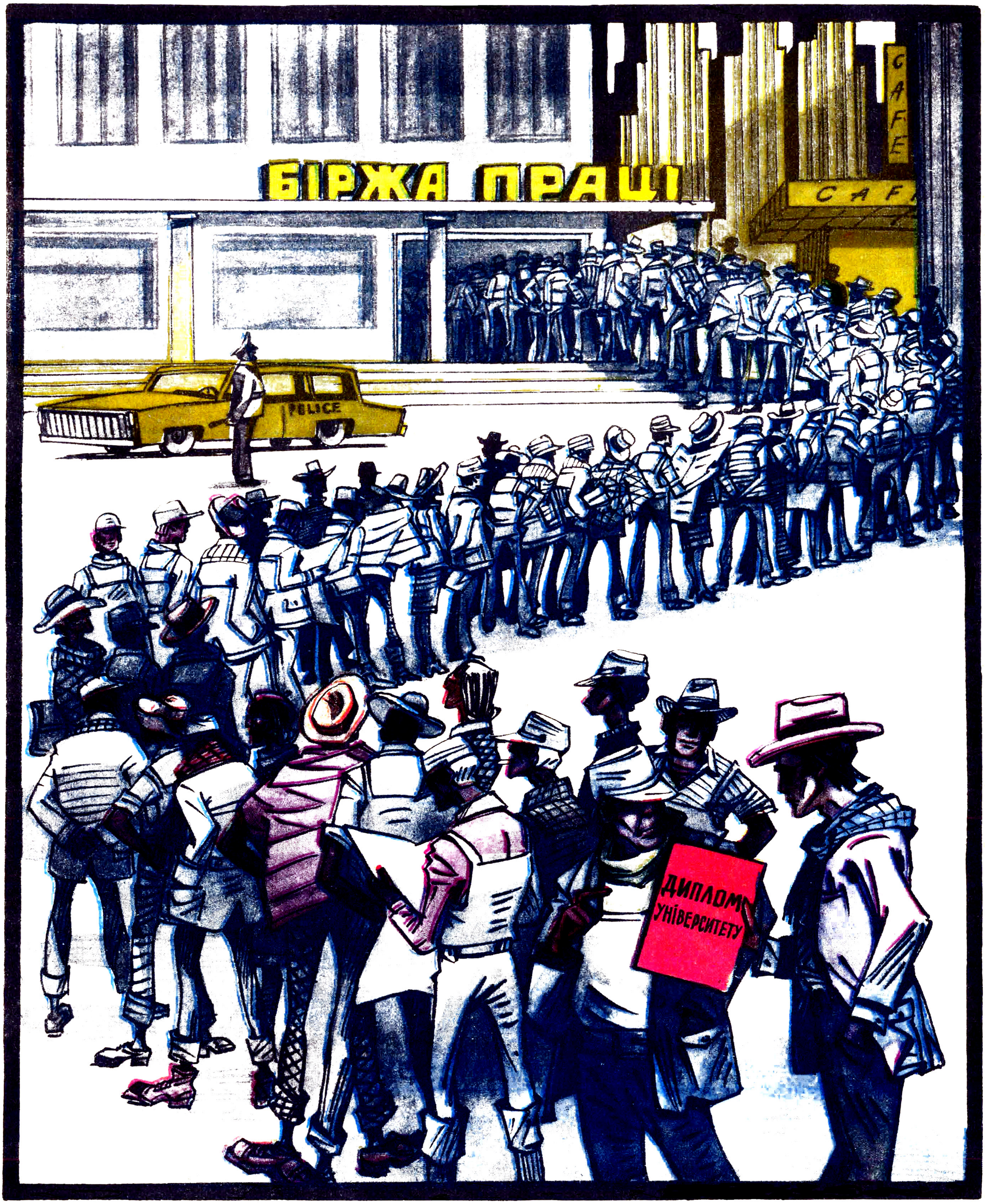

— Цей документ дає тобі право стати до нашої черги.